

de Kameleon scoort!

Fred Diks

De Kameleon scoort!!

Fred Diks

Geïllustreerd door Theo Puritman

3e druk

Uitgeverij Kluitman, Alkmaar

HOOFDSTUK I

Een andere tweeling verschijnt in Lenten en Gerben tovert de wei om in een stadion

„Ik ben moe. Ik kap ermee.” Sietse Klinkhamer veegde met de mouw van zijn overall het zweet van zijn voorhoofd en zette de bezem tegen een werkbank. Samen met zijn tweelingbroer Hielke was hij de smederij aan het opruimen. Dat hadden ze hun vader, de dorpssmid van Lenten, beloofd.

„We kunnen inderdaad wel even pauze houden,” vond Hielke. „Laten we iets gaan drinken.” Hij keek op de grote klok die in de smederij hing. „Nog een kwartiertje werken en dan kunnen we lekker het meer op.”

„Heerlijk,” verheugde Sietse zich. Hij keek door het raam van de smederij naar buiten, waar de zon krachtig scheen. „We krijgen drie blikken benzine als beloning. Daar kunnen we wel een tijdje mee vooruit.”

De twaalfjarige tweeling beleefde in hun vrije tijd veel avonturen met hun boot. De Kameleon was vroeger een verwaarloosde opduwer van een groot schip geweest, maar de twee jongens hadden de lompe ijzeren boot tot in de puntjes

opgeknapt. Sinds ze er een automotor in hadden gebouwd, was hun Kameleon de snelste boot van het hele meer.

Hielke en Sietse liepen van de smederij door het smalle gangetje naar de keuken. Daar had hun moeder net de strijk weggewerkt en nu was ze koffie aan het zetten.

De geur van gemalen koffiebonen kwam hen tegemoet.

„Mam, mogen we wat drinken?” vroeg Hielke.

„Ja, natuurlijk. Dat hebben mijn harde werkers wel verdiend,” zei moeder Klinkhamer trots. Ze pakte een fles, schonk limonade in twee glazen en zette die op de keukentafel.

„Waar is pa?” wilde Hielke weten.

„Hij moest even naar het Paviljoen. Daar was iets aan de hand met een kraan,” antwoordde ze.

„Gaat hij een nieuwe kraan monteren?” vroeg Sietse, die zijn glas pakte en een grote slok nam.

Hun moeder haalde haar schouders op. „Ik heb geen idee.” Opeens hoorden ze een pruttelend geluid. Hielke en Sietse schoten in de lach.

„Dat moet Gerben zijn met zijn oude brommer,” vermoedde Sietse. „Hij komt minstens een keer per week hier om zijn brommer zogenaamd te laten repareren, maar volgens mij heeft hij gewoon zin in een kop koffie.”

Gerben Zonderland was knecht bij boer Jellema en trok veel

op met de tweeling. Hij vond zichzelf de grootste grappenmaker van heel Nederland. Gerben stormde de keuken in met zijn helm nog op zijn hoofd. Het was nogal een ouderwetse helm, maar dat kon hem weinig schelen. Hij maakte de helm los en legde die op tafel.

„Ha, die Gerben,” begroette Sietse hem. „Rook je de koffie al van afstand?”

Maar Gerben deed dit keer heel vreemd. Zonder iets te zeggen liep hij op Hielke en Sietse af en bekeek ze van top tot teen.

De tweeling keek elkaar vragend aan. Ze waren wel gewend aan zijn vaak flauwe grappen, maar Gerben Zonderland deed nu wel heel erg raar. Hij voelde zelfs aan hun haren.

Hielke maakte een afwerend gebaar. „Wat doe je nou? Hou je handen thuis. Ga je soms aan mijn haren trekken?”

„Nee hoor.” Gerben schudde zijn hoofd. „Alleen even kijken of jullie het echt zijn.”

„Of wij het echt zijn?” herhaalde Sietse. „Nee, we zijn een neptweeling, nou goed? Moet je niet even naar de buurman toe? Dan kan die je even grondig onderzoeken.”

Naast de familie Klinkhamer woonde namelijk de dokter. Gerben keek wezenloos voor zich uit. „Waren jullie net niet op de Polderdijk?”

„Nee, was dat maar waar,” vertelde Hielke. „We zijn de hele morgen al in de smederij aan het opruimen.”

Gerben zuchtte. „Ik geloof er niets van. Jullie hebben me een kwartier geleden straal voor de gek gehouden.”

„Ik weet echt niet waar je het over hebt,” zei Sietse.

„Ik zag twee jongens die precies op jullie leken. Alleen hadden zij hun haren rood geverfd en hun overall verwisseld voor een trainingspak. Dus toen ik ze zag, dacht ik dat jullie het waren om een grap met mij uit te halen. Vandaar dat ik kijk welke kleren jullie nu dragen en of jullie je haren inmiddels weer uitgespoeld hebben.”

Sietse schoot in de lach. „Wij in een trainingspak? Kom nou. We dragen alleen maar blauwe overalls.”

Hielke was het met zijn broer eens. „En jongens die haren verven, daar heb ik nog nooit van gehoord.”

„Ga eerst maar eens rustig zitten, Gerben,” stelde moeder Klinkhamer voor. Ze duwde Gerben voorzichtig op een stoel.

„Wat een onzin kraam je uit. Ben je soms al langer niet in orde? Heb je misschien te hard gewerkt bij Jellema? Ik haal wel even een kop sterke koffie voor je. Dat zal je goed doen.”

„Ik ben echt wel in orde,” verdedigde de boerenknecht zich.

„Maar die twee zonen van u niet. Die houden mij voor de gek.”

„Je lijkt wel op die rare man die hier vorige week aanbelde,” vertelde Sietse. „Toen ik de voordeur opendeed, zei die man: ‚Dokter, kunt u even naar mijn ogen kijken. Ik denk dat ik een bril nodig heb.’ ‚Dat kan heel goed kloppen,’ antwoordde ik, ‚maar daarvoor moet u echt bij onze buurman zijn. Die kan u doorverwijzen naar de oogarts in de stad.’”

Intussen kwam vader Klinkhamer de keuken binnen. Hij schudde lachend zijn hoofd. „Moet je nou toch eens horen wat ik heb meegemaakt,” zei hij, terwijl hij ook aan tafel ging zitten. „Bij het Paviljoen zaten ze zonder water. Dus ik ging erheen, met allerlei gereedschap. Maar achteraf bleek ik dat helemaal niet nodig te hebben. Het hulpje in de keuken had per ongeluk de hoofdkraan dichtgedraaid. Dan is het niet zo gek als er geen water uit de kraan komt. Nou, die hoofdkraan heb ik dus maar weer opengedraaid. Met mijn handen.”

„Tjonge, wat kunnen mensen soms dom doen,” vond Gerben en er verscheen eindelijk een glimlach op zijn gezicht. Hij nam een slok van zijn koffie.

De smid was blij dat hij weer snel thuis was. „Nu krijg ik de klussen die ik voor de rest van de dag gepland heb, met gemak af.”

„Als u toch tijd overheeft, wilt u dan even naar mijn brommer kijken?” vroeg Gerben aan de smid. „Die gaat telkens met

horten en stoten vooruit. Mijn maag draait ervan rond. Ik word er zelfs zeeziek van, alsof ik op de Kameleon van Hielke en Sietse ben.”

„Zeeziek op een brommer?” Sietse plantte zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd. „Gerben is echt gek. Hij ziet ook allerlei rare dingen die er niet zijn. Hij dacht dat wij rood haar hadden en een trainingspak droegen.”

„Dat zal wel een van zijn ondoordringelijke grappen zijn geweest,” vermoedde de smid. „Kom, ik haal gereedschap uit de smederij en dan gaan we naar Gerbens brommer.”

Gerben voelde zich onbegrepen. Verongelijkt sjokte hij achter de smid aan. Hielke en Sietse dronken hun limonade op en gingen toen ook naar de smederij.

Daar pakte vader Klinkhamer net een tang en zag toen dat zijn smederij een metamorfose had ondergaan. „Geweldig.

Vanmorgen was het hier nog een puinhoop, maar nu ziet het er keurig opgeruimd uit,” vond hij.

„Dus we zijn klaar?” vroeg Sietse. Hij probeerde onder het restant van het werk uit te komen.

„Ik vind het best,” zei hun vader. „Die laatste restjes op de vloer veeg ik straks wel met stoffer en blik bij elkaar.” Hij liep met de tang naar de brommer van Gerben.

„Mooi,” glunderde Hielke. „Klaar is Kees. We nemen vast

een blik benzine mee. Kom op, Sietse, we gaan naar de Kameleon.”

Toen ze buiten kwamen, zagen ze dat hun vader dubbel lag van het lachen. Gerben lachte ook, maar dan als de bekende boer met kiespijn.

„Wat is er gebeurd?” wilde Sietse weten.

„Gerbens brommer was kapot, maar ik heb het euvel al snel ontdekt. Ik keek naar het benzinekraantje van zijn brommer en heb dat helemaal opengedraaid. Al die tijd stond het kraantje maar half open, dus de motor kreeg veel te weinig benzine.”

„Ik wist het echt niet,” verontschuldigde Gerben zich. „Ik dacht dat het niet verder open kon.”

„Volgens mij wilde je gewoon benzine uitsparen,” plaagde Sietse hem.

Gerben zette zijn helm weer op en reed een proefrondje langs de smederij. Zijn humeur klaarde op. Voor het eerst sinds lange tijd liep zijn brommer soepel. „Geweldig,” vond de boerenknecht. „Nou word ik tenminste niet meer zeeziek.” Tevreden reed hij terug naar de boerderij van Jellema.

Hielke en Sietse gingen naar het boothuis, achter hun tuin, en voeren even later met de Kameleon het meer van Lenten op.

Door de felle zon leek het meer op een grote glimmende spiegel. Het zag er prachtig uit.

Opeens merkte Sietse iets op op de Polderdijk. „Hè, wat raar. Dit bestaat niet. Ik moet ook maar eens naar de oogarts.” Hij wreef met één hand zijn ogen uit. „Kijk dan. Niet te geloven.” Met zijn andere hand hield hij het roer vast en ging toen rechtop in de Kameleon staan. Hij wees naar de weg op de Polderdijk en gaf Hielke een flinke por. „Volgens mij zie ik dubbel.”

Hielke schoot in de lach. Het was dan ook een erg komisch gezicht: twee jongens die als twee druppels water op elkaar leken, hielden tegelijkertijd een balletje hoog. Als de ene jongen de leren bal met zijn voet, hoofd of bovenbeen omhoog tikte, zodat de bal niet op de grond zou stuiten, dan deed de ander hem precies na.

„Je hoeft echt niet naar de oogarts,” wist Hielke zeker. „Sufferd. Heb je wel eens van een tweeling gehoord? Voor het geval je het nog niet wist: daar op de Polderdijk zie je dus nóg een tweeling. Of dacht je soms dat wij de enige tweeling van heel Friesland waren?”

Sietse verdedigde zich. „Maar ze deden precies dezelfde oefening met de bal en ook nog op hetzelfde moment. Daardoor raakte ik een beetje in de war.” Hij knipperde eens

goed met zijn ogen om er zeker van te zijn dat hij toch niet dubbel zag en keek toen zijn broer doordringend aan. „Je hebt gelijk. Ik zie maar één Hielke.”

Hielke zuchtte overdreven. „Wat dacht jij dan?”

„Wacht eens. Dat zijn natuurlijk de twee jongens over wie Gerben het had. Die dacht dat wij het waren, maar dan verkleed en met rode haren.” Sietse minderde vaart, gooide het roer van de boot om en stuurde de Kameleon naar de oever.

Hielke sprong van de boot af en knoopte de lijn van de Kameleon stevig aan een boom vast. Ook Sietse stapte uit de boot. De nieuwsgierige broers wilden dolgraag weten wie die vreemde voetballende snuiters waren.

Sietse viel meteen met de deur in huis. „Zijn jullie hier komen wonen?”

Hielke en Sietse zagen dat de andere jongens inderdaad een tweeling waren. Ze hadden zelfs veel weg van de blonde Klinkhamertjes. Een groot verschil was dat ze alle twee vuurrode haren hadden. Verder droegen ze beiden een trainingspak, niet bepaald het favoriete kledingstuk van Hielke en Sietse. Zij voeren in hun vrije tijd in hun vertrouwde outfit, de overall, rond op het meer. Sportieve kleding, maar ook nette kleren, waren niet aan de avontuurlijke schippers van de

Kameleon besteed.

„Zijn jullie hier komen wonen?” herhaalde Hielke. „Of zijn jullie op vakantie?”

De jongens stopten tegelijk met het balletje hooghouden.

„Het laatste dus,” zei een van de jongens. „We zijn gisteren met onze ouders in Lenten aangekomen en logeren in hotel De Gouden Leeuw.” Hij keek een beetje verveeld. „We vinden er tot nu toe niet veel aan.”

„Waarom niet?” vroeg Hielke verbaasd. „In Lenten kun je je prima vermaken.” Hij wees naar het prachtige meer, waar het een en al bedrijvigheid was.

Er was geen zuchtje wind. Daardoor zag je weinig zeilboten, in tegenstelling tot andere dagen. Tientallen luxe jachten, speedboten en roeiboten voeren over het drukke meer. Vogels vlogen over het water en van alle kanten klonk hun gevarieerde fluitconcert.

Hielke probeerde de andere tweeling te overtuigen. „Het is hartstikke mooi weer. En kijk eens naar al die mensen. Ze genieten allemaal, omdat je hier echt veel kunt doen. Je kunt vissen, zwemmen, waterskiën of gewoon lekker ronddobberen. Wij varen elke dag met onze boot over het meer. Sietse en ik zijn zwaar verslaafd aan de Kameleon.”

„Verslaafd aan een boot? Dat lijkt me echt raar. Wij zijn gek

op voetbal,” vertelde de ene jongen. „Dat vinden we de mooiste sport die er bestaat. Maar we hebben hier nog geen voetbalveld kunnen ontdekken. Weten jullie geen plek waar we fatsoenlijk kunnen voetballen? Met een beetje pech rollen onze ballen het meer in en dan zijn we ze kwijt. Dan is onze vakantie helemaal naar de knoppen. Als jullie een mooi veldje weten en met ons mee willen doen, spelen we twee tegen twee.”

„Daar heb ik wel een oplossing voor,” bedacht Sietse. „Maar eerst wil ik weten hoe jullie heten.”

„Ik ben Alle,” zei de jongen, terwijl hij op zijn hurken ging zitten en de veters van zijn voetbalschoenen iets strakker aantrok. „En dit is Roel.” Zijn broer droeg dezelfde zwarte schoenen met noppen.

„Zitten er echt harde noppen onder zo’n voetbalschoen?” wilde Sietse weten.

„Voel maar,” stelde Roel voor.

Sietse voelde aan de noppen van de voetbalschoen. „Ik heb nog nooit echte voetbalschoenen aan mijn voeten gehad.”

Intussen kwam er een meisje aanlopen. Ze leek een jaar of dertien. Haar lange, lichtblonde haren hingen als dunne slierten voor haar gezicht. Het meisje ontweek elk contact met de twee tweelingen. Ze had alleen maar oog voor de

Kameleon en liep daarna, zonder ook maar een woord te zeggen, schichtig door. De vier jongens vielen heel even stil en keken de vreemde voorbijgangster na.

„Wie is dat?” vroeg Alle. „Woont zij ook in Lenten?”

„Volgens mij niet, maar ze komt me wel bekend voor.” Sietse dacht diep na. „Weet je nog dat we vorige week aan het waterskiën waren, Hielke? Toen kwamen we haar ook tegen.” Zijn broer knikte. „Toen we bij de steiger aanlegden, was ze plotseling verdwenen. En 's avonds hing ze rond in de buurt van het boothuis. Toen hebben we haar nog weggejaagd. Wat een vreemde vogel. Zou ze misschien net zo dol op varen zijn als wij en een tochtje met ons willen maken?”

„Vraag het dan,” lachte Sietse. „Misschien heeft ze een oogje op jou en wil ze verkering.”

Hielke maakte een afwerend gebaar. „Met mij? Je denkt toch niet dat ik gek ben? Al dat gezoen. Bah. Verkering zie ik niet zitten. Dan hou ik geen tijd meer over voor de Kameleon.”

„Je hoeft niet meteen met haar te trouwen, maar vraag dan of ze met jullie mee wil varen,” daagde Roel de schippers van de Kameleon uit.

Hielke deed net of hij ineens misselijk werd. „Mij niet gezien, hoor.”

Stoere Sietse had een koele blik in zijn ogen. „Ik durf wel.”

Hij maakte van zijn twee handen een toeter, hield die dicht bij zijn mond en riep: „Hallo, heb jij zin in een gezellig tochtje over het meer van Lenten? Het is gratis. We hoeven er zelfs geen zoentjes voor te hebben.”

De andere jongens lagen dubbel van het lachen, maar het meisje reageerde niet. Ze keek niet eens achterom en was snel uit het zicht verdwenen.

Sietse haalde zijn schouders op. „Misschien kan ze niet praten. Dat kan wel goed van pas komen als je verkering met haar krijgt, Hielke. Dan is ze lekker rustig.”

„Het zou ook fijn zijn als jij je mond eens een poosje dichthield,” verweerde Hielke zich.

„Maar goed, we hadden het eigenlijk over een potje voetballen,” kwam Alle ertussen.

Sietse had een goed voorstel. „Weet je wat?” zei hij tegen de rossige tweeling. „Ik heb een idee. Wij brengen jullie naar een goeie grasmat. Daar kunnen we lekker gaan voetballen.” Sietse wenkte en liep met zijn broer Hielke en de andere tweeling naar de Kameleon.

Hielke knoopte de lijn snel los en gooide hem in de boot. „Als dat meisje niet wil, mogen jullie wel met de Kameleon mee.”

„Klasse,” klonk het uit de kelen van Alle en Roel. „Waar gaan

we naartoe?”

„Wacht maar af.” Sietse zat zoals altijd aan het roer, met Hielke naast hem. Alle en Roel gingen op het bankje zitten. Sietse startte de boot, gaf vol gas en scheurde stoer over het meer. Aan beide kanten van de boeg ontstonden hoge golven, die een breed spoor van schuimend water achterlieten.

Alle en Roel hielden alle twee hun bal goed vast en keken hun ogen uit. De rossige tweeling genoot van de mooie boottocht en begon steeds meer te beseffen dat Lenten heel wat waterplezier te bieden had.

„We wonen ons hele leven al in het noorden van het land, maar we hebben nog maar weinig op een boot gezeten,” gaf Alle toe. „Dat komt omdat we elke dag voetballen, maar dit is ook leuk. Varen met een boot hadden we veel eerder moeten doen.”

Roel was het met zijn broer eens. Hij hield het houten bankje goed vast, want Sietse maakte expres rare stuurbewegingen. De Kameleon slingerde heen en weer; de boot leek wel een waggelende eend, maar dan eentje die duizend keer sneller ging. Het water spoot onder de boot vandaan.

Na tien minuten kwam de Kameleon aan bij boer Jellema. Daar was hun vriend Gerben boerenknecht, hoewel hij zelf

altijd zei dat hij er de agrarische scepter zwaaide. Gerben liep op het erf rond en schoffelde wat onkruid los in de kleurrijke bloementuin van de boerderij. Tientallen hommels en bijen verdrongen zich bij de planten om nectar uit de bloemen te zuigen.

Toen Gerben het viertal zag, gooide hij de schoffel aan de kant, zette zijn pet af en krabde achter zijn oor. „Krijg nou wat,” zei hij verbaasd. Het was erg vreemd om twee tweelingen tegelijkertijd te zien.

Alle en Roel stelden zich aan Gerben voor. „Wij zijn Alle en Roel de Graaf.”

Gerben proestte het uit. „Ik heb jullie vanmorgen al gezien. Ik dacht eerst dat jullie een nep-Hielke en Sietse waren. Jullie achternaam is De Graaf? Dus jullie zijn van adel? Of heten jullie zo omdat je verre voorouders goed gaten konden graven?”

„Ik heb geen idee,” reageerde Roel. „Daar hebben we nooit bij stilgestaan.”

Sietse vertelde aan Gerben dat de twee vakantiegangers er nog niet veel aan vonden in Lenten.

Dat vond Gerben vreemd. „Ik heb het hier juist ontzettend naar mijn zin. Ik ben blij dat ik in Lenten woon en niet in China.”

„Waarom dan?” vroeg Alle.

„Omdat ik geen woord Chinees praat,” antwoordde Gerben droog.

„O,” was het enige dat de helft van de rossige tweeling op dat moment kon uitbrengen.

„We willen gaan voetballen. Heb je nog houten palen in de schuur liggen?” vroeg Hielke. „Dan kun jij die in de wei in de grond slaan en hebben we echte doeltjes. We doen met z’n vieren een partijtje.”

„Jullie willen gaan voetballen?” herhaalde Gerben, terwijl hij in de schuur vier palen en een grote hamer pakte. „Nemen jullie me in de boot?” vroeg hij aan Hielke en Sietse. „Ik dacht dat jullie het alleen maar leuk vonden om met die lelijke badkuip van jullie op het meer rond te dobberen.”

„Voetballen lijkt me ook best leuk,” zei Sietse. „Ook al hebben we het niet zo vaak gedaan.”

„Kunnen jullie een beetje voetballen?” vroeg Gerben aan de andere tweeling.

„We doen ons best,” zei Alle bescheiden. „We trainen elke dag. Twee keer per week bij onze voetbalclub en alle andere dagen oefenen we zelf in de achtertuin. Op zaterdag spelen we competitie. We willen later prof worden.”

Gerben schudde zijn hoofd. „Dat raad ik jullie af. Je kunt

beter een vak gaan leren en een echt beroep kiezen, zoals ik heb gedaan. Ik ben agrarisch assistent en dat word je niet zomaar.”

„Volgens mij ben je niet meer dan een simpele boerenknecht,” plaagde Hielke.

Maar daar wilde Gerben niets van weten. Hij zette een paal rechtop en sloeg er met grof geweld op. Na tien slagen met de hamer was de paal voor de helft in de grond verdwenen.

„Hoe breed moeten de doeltjes worden?”

„Doe maar vier passen,” stelde Sietse voor.

Gerben nam vier passen vanaf de eerste paal en sloeg daarna de tweede in de grond. Na een klein kwartier had de boerenknecht door het maken van twee doeltjes een gedeelte van de wei omgetoverd in een voetbalveld. Daarna dreef hij als een soort cowboy de twaalf koeien die er graasden, een heel eind verder naar de wei van de buurman.

„Waarom doe je dat?” vroeg Sietse. „Kunnen ze niet gewoon in de wei blijven?”

„Nee, de koeien mogen onze voetbalwedstrijd niet zien. Het zijn negatief ingestelde toeschouwers,” antwoordde Gerben.

„Hè? Wat bedoel je?” wilde Hielke weten.

„Ze roepen constant: ‚Boe!’” Gerben keek trots naar zijn voetbalveld. „Zo, het Jellema Stadion is klaar.”

HOOFDSTUK II

Hielke en Sietse krijgen voetballes en een geheimzinnige man bespioneert de spelers

Gerben keek trots naar de door hem zelf gefabriceerde doeltjes en bracht de hamer weer naar de schuur. Intussen bleef hij de jonge voetballers waarschuwen. „De weg van een simpel amateurje naar een rijke prof is zo moeilijk,” zei hij. „Ik ben ook prof geweest, dus ik kan het weten. Ik ben blij dat ik niet meer voor mijn centen hoeft te voetballen.”

Alle en Roel hingen aan zijn lippen, maar Hielke en Sietse wisten dat er weer een sterk verhaal van Gerben zou komen. „Vroeger voetbalde ik bij Heerenveen,” vertelde Gerben met een stalen gezicht. „Ik kom er nu nog wel eens. Dat is leuk, want iedereen kent mij daar. Het enige nadeel is dat ik altijd een lamme hand krijg van het handen schudden en handtekeningen zetten voor al mijn fans.” „Echt waar?” vroeg Alle verbaasd. „Daar droom ik al mijn hele leven van. Voetballen in dat prachtige tenue van Heerenveen en beroemd worden in Friesland, Nederland en daarna in de rest van de wereld.”

Sietse keek Gerben met een doordringende blik aan.

„Waarom weten wij niet dat jij bij Heerenveen gespeeld hebt? Of zuig je weer eens een verhaal uit die dikke duim van jou?”

„Nee, ik mag al sinds mijn derde jaar niet meer duimzuigen. Daarvan gingen mijn tanden scheef staan. Ik heb nooit over mijn onstuimige loopbaan als prof verteld, omdat ik slechts een blauwe maandag, een witte donderdag en een goede zaterdag bij Heerenveen heb gevoetbald. Ik praat er ook weinig over, omdat ik absoluut niet van opscheppers hou.”

Hielke en Sietse begonnen overdreven luid te kuchen.

Gerben trok zich er niets van aan en ging verder: „Ik kon heel goed voetballen, maar had het altijd met de scheidsrechters aan de stok. Die snapten niets van het spelletje. Ik was spits en liep dus vaak met de bal alleen op het vijandelijke doel af.

Door geen enkele tegenspeler was ik af te stoppen. Ik liep zelfs harder dan drie paarden bij elkaar. Maar wilde ik scoren, dan werd ik ineens door die man in dat belachelijke zwarte pak afgefloten. ‚Buitenspel’ zei hij. Daarop zei ik weer: ‚Beste man, ik snap ook wel dat voetbal een buitenspel is, dat daarom buiten gespeeld wordt, want als je binnen voetbalt, dan speel je in de zaal. Maar daarom hoeft je me nog niet af te fluiten.’ Meestal trok de scheidsrechter daarna de rode kaart

wegens beledigen. Ik vond het leuk om een rode kaart te krijgen, want ik spaarde ze. Ik heb mijn plakboek vol met rode kaarten.”

„Dat zal wel. Dus je hield het nauwelijks negentig minuten lang vol?” vroeg Sietse.

Gerben knikte. „Dat klopt. Niemand kan toch een hele wedstrijd zo hard blijven lopen als een paard. Dus of ik kreeg een rode kaart, of de wedstrijd werd gestaakt.”

Alle was verbaasd en vroeg zich af of Gerben soms een ruziemaker was. „Bij ons op de club leer je hoe je je sportief moet gedragen,” vertelde hij. „Denk je eens in dat je zonder tegenstander en zonder scheidsrechter moet voetballen. Daar is toch geen bal aan?”

„Ben ik helemaal met je eens,” zei Gerben op een toon alsof hij een voetbalprofessor was. „De wedstrijd werd nooit gestaakt omdat ik ruzie maakte. Het kwam, omdat ik toen ook al beresterk was.” Gerben stroopte de mouw van zijn overall op en boog zijn onderarm omhoog. Hij spande zijn biceps aan en liet met trotse blik zijn spierballen zien. „Kijk maar eens.”

Hielke was niet erg onder de indruk van de kracht van Gerben. „Tjonge, wat een uitslover. Het lijken wel muggenbulten.”

„Dan vergis je je lelijk,” beweerde Gerben. „Op een dag sprong ik de lucht in om de bal te kunnen koppert. Het was vlak bij het doel. Na mijn kopbal greep ik met beide handen de doellat vast. Toen gebeurde er een ramp. De doellat krakte doormidden. Voor heel even leek ik op de vroegere Engelse doelman Fatty Foulke. Fatty betekent vet en dat was uiteraard zijn bijnaam. Hij woog meer dan 140 kilo. Dat is ongeveer net zo zwaar als drie Sietses en drie Hielkes bij elkaar. Ook Fatty hing een keer aan de lat. Die brak doormidden en Fatty kwam met lat en al op de grond terecht, waardoor de wedstrijd gestaakt moest worden. Zowel bij Fatty als bij mij hebben ze nog geprobeerd om een touwtje tussen de twee palen te hangen, maar dat mocht niet van de voetbalbond. Vanaf 1890 was het namelijk verboden om touwtjes op te hangen. Dat was maar goed ook, want de meeste touwtjes hingen slap, zodat het doel veel kleiner werd en het dus moeilijker was om te scoren,” ratelde Gerben onvermoeibaar door. „Een ander probleem was dat ik als stofzuiger fungeerde.”

„Stofzuiger?” Hielke en Sietse keken elkaar vragend aan. „Mam heeft sinds kort een nieuwe stofzuiger, maar wat heeft dat met voetballen te maken?”

Gerben zocht met zijn blik Alle en Roel op. „Jullie snappen

het wel, hè?”

„Tuurlijk,” reageerde Roel. „Een stofzuiger is een speler die op het middenveld voetbalt en daar alle foutjes van zijn ploeggenoten herstelt. Dus als jouw team balverlies heeft, sjouwt de stofzuiger zich het leplazarus om de bal weer te heroveren. Maar waarom was dat een probleem?”

„Ach.” Gerben trok een onverschillig gezicht en tuitte zijn lippen als de mond van een stofzuiger. „Ik zoog als stofzuiger zo hard dat het gras rondom het middenveld verdween en die plek in één grote zandvlakte veranderde. Heerenveen weigerde om na elke wedstrijd waarin ik meedeed, nieuw gras op het hoofdveld in te zaaien. Dat kostte de club handenvol geld. Daarom ben ik maar gestopt.”

Hielke en Sietse schudden lachend hun hoofd.

„Wat was uw naam ook al weer?” vroeg Roel.

„Gerben Zonderland,” zei de boerenknecht. „Ze hebben ooit zelfs overwogen om het stadion van Heerenveen het Gerben Zonderland Stadion te noemen, maar dat ging op het laatste nippertje niet door. Ik was wel een echte vedette, maar had iets te weinig wedstrijden in het eerste gevoetbald. Bovendien wisten ze bij Heerenveen niet of Zonderland met een d of een t moest.”

„Wat raar,” merkte Roel op. „Ik pluis al jaren elke krant uit

op zoek naar nieuws over Heerenveen en ik knip alle artikelen en foto's uit. Ik heb heel veel plakboeken over de club. Ik ken alle spelers, ook die van heel vroeger, maar van Gerben Zonderland heb ik eerlijk gezegd nog nooit gehoord."

„Dat vind ik niet zo gek," lachte Sietse. „Gerben's fantasie slaat wel vaker op hol." Daarna richtte hij zich tot de grote fantast. „Heb je soms zin om mee te spelen? Als je het zo goed kunt, geef je ons maar voetballes. Laat maar zien dat je een echte vedette bent."

Gerben begon te stamelen. „Nou, eh... dat is, eh... jammer. Ik heb het erg druk. Ik moet hard werken voor die paar rotcenten."

„Had je maar langer profvoetballer moeten blijven," plaagde Hielke. „Jij durft niet mee te spelen, omdat jij er niets van kunt."

„O nee? Kom maar op met die bal. Ik ben bij Hielke en Sietse. Dan spelen we drie tegen twee."

„Maar dat is toch niet eerlijk," vond Sietse. „Dan hebben wij een man meer. Zo kunnen Alle en Roel nooit winnen."

„Ach, dat maakt niets uit," reageerde Alle sportief. „Gelukkig kunnen Roel en ik heel goed tegen ons verliezen."

De twee teams stelden zich op. Roel legde de bal precies in

het midden van het provisorische voetbalveld.

Gerben liet zijn spierballen nog een keer zien. „Kom maar op.” Hij ging bij de bal staan en imiteerde een fluitsignaal.

„Tuuut. De wedstrijd is begonnen.” De boerenknecht op klompen ging er meteen met de bal vandoor. Hij leek meer op een stijve hark dan op een ex-prof.

„Speel eens over,” commandeerde Sietse, maar Gerben trok zich er niets van aan.

Hij duwde Roel aan de kant. „Wat is dat, overspelen?” Hij had alleen maar oog voor de bal en zag niets om zich heen.

Na vijftien meter dribbelen met de bal duwde hij ook Alle ruw weg. Gerben liep alleen op het lege doel af. Hij leek te gaan scoren, maar merkte niet dat de kwaliteit van de grasmate plaatselijk te wensen overliet. De arme brokkenpiloot gleed uit en belandde met een harde smak op de grond.

De vier jongens hadden meteen in de gaten wat er aan de hand was. Ze lagen in een deuk.

„Was het veld daar een beetje te glad?” plaagde Sietse. „Wat raar dat de grasmate op die plek bruin is in plaats van groen,” wees hij.

Gerben ging rechtop zitten en keek als een mislukte komiek.

„Gatsie, nee hè.” De grappenmaker van Lenten haalde zijn neus op en trok een gezicht als een onnozele oorworm.

De vier jongens gingen om hem heen staan en knepen lachend hun neus dicht.

„Ik lig hier in de koeienvlaai,” klaagde Gerben.

„Limburgse vlaai vind ik wel lekker,” vertelde Hielke, terwijl hij Gerben in zijn gezicht uitlachte, „maar op deze vlaai ben ik niet zo dol.”

Gerben krabbelde overeind. „Koe Klaartje heeft urenlang haar eten herkauwd en op deze plek een kwartier geleden nog uitgebreid staan poepen. Hier word ik dus echt strontziek van. Ik ga naar binnen om me te wassen en schone kleren aan te trekken. Voetballen jullie gerust verder, maar dan zonder deze ster.” Gerben liep voorzichtig de wei uit om de andere uitwerpselen van zijn koeien te ontwijken.

Intussen keek een onbekende man aan het begin van het toegangspad naar de vreemde capriolen van Gerben. Toen Gerben verdwenen was, begon hij uitgebreid de voetballende jongens te bekijken. In zijn hand had de man een notitieboekje en een pen.

Het zat de blonde tweeling niet lekker.

„Laat die man toch ophoepelen,” vond Hielke.

„Misschien maakt hij aantekeningen, zodat hij straks als het donker is, kan gaan inbreken,” vulde Sietse aan. „Gerben moet vanavond alle deuren bij Jellema goed afsluiten. Laat

hem maar goed uitkijken.”

„Kijken jullie maar goed uit,” merkte Alle droog op. Hij had intussen de bal veroverd en die behendig in het lege doel getikt. „Het is al 1-0 voor ons.”

Hielke haalde de bal op, zodat de wedstrijd verder kon gaan. „Misschien is het de vader van dat meisje en is hij haar kwijt,” bedacht hij.

„Zo lang we hem kunnen zien, kan hij ook niet inbreken of andere rare dingen doen,” concludeerde Sietse. „Laten we maar gewoon verder spelen.”

Na tien minuten was het al 8-0 voor Alle en Roel. Sietse en Hielke kregen alle hoeken van het veld te zien. Dat kwam ook doordat ze niet bij de les waren. Vanuit hun ooghoeken hielden ze steeds de vreemde man in de gaten. Die bleef intussen ijverig schrijven.

„Jullie twee spelen erg goed,” reageerde Hielke sportief toen het al 11-0 stond. „Het lijkt wel of jullie kunnen toveren met de bal. Jullie moeten in het circus gaan werken. Daar kun je volgens mij later goed geld mee verdienen.”

Alle en Roel keken tevreden. „Maar we worden veel liever prof,” zeiden ze tegelijk.

Na een poos zagen ze dat de vreemde man er nog steeds stond. Hij bleef het voetballende viertal observeren.

„Hou die man in de gaten,” zei Hielke nadat hij de bal uit de verdediging had geknald. „Ik vertrouw hem voor geen meter. Misschien wil hij onze Kameleon stelen.”

Sietse pufte toen hij vergeefs probeerde Alle van de bal te zetten. „Maar je hebt de lijn van de boot toch goed vastgeknoopt, mag ik hopen.”

„Dat wel.” Hielke probeerde intussen Roel te dekken, maar hij bakte er helemaal niks van. Daarna dwaalde zijn blik weer af. „Toch vind ik die man een rare vent. Kijk, hij schrijft aan één stuk door. Misschien is hij wel een journalist of een kinderboekenschrijver.”

„Ja hoor,” zuchtte Sietse. „Die man gaat vast en zeker een boek over ons schrijven, over de schippers van de Kameleon. Nou goed? Droom jij maar lekker verder, Hielke.”

De vier jongens lasten bij 12-0 even een pauze in en ploften, nadat ze goed hadden gekeken of er geen koeienpoep in de buurt lag, zuchtend neer op het zachte gras. De zweetdruppels gutsten van hun vuurrode gezichten. Hielke en Sietse maakten de bovenste knopen van hun overall los. Gerben kwam de boerderij uit. „Ik wil niet meer in de koeienstront liggen, dus ik stop met voetballen. Ik speel wel even voor kantinejuffrouw,” riep hij vanuit de deuropening. Hij had na de pijnlijke glijpartij zijn stinkende kleren in de was

gedaan en zich snel verschoond. „Ik haal vier glazen fris.” „Lekker Gerben,” riep Hielke, die nog steeds hijgde van vermoeidheid.

Gerben ging weer naar binnen.

Hielke staarde naar de vreemde man en schrok. Hij stootte zijn broer aan. „Kijk dan, die man komt eraan. Wat nu?”

„Wat wil die vent van ons?” vroeg Sietse.

„Ik heb echt geen idee.” Hielke haalde zijn schouders op.

„Die zal vast geen gratis boottochtje met onze Kameleon willen maken.”

De vier jongens werden een beetje bang.

Hielke zei met trillende stem: „Zullen we bij Gerben naar binnen vluchten? Je weet het maar nooit met vreemde mannen.”

Maar toen de man dichterbij kwam, zag hij er helemaal niet zo eng uit. „Goedemiddag, jongens,” riep hij en hij zwaaide vriendelijk. De man ging bij de jongens in het gras zitten.

„Dag, meneer,” zeiden de vier jongens beleefd.

„Mooie boot, hè?” zette Hielke het gesprek voort.

De man rekte zijn hals uit om naar de Kameleon te kunnen kijken. „Die boot ziet er inderdaad leuk uit. Prachtige kleuren. Is die van jullie?”

Hielke en Sietse knikten tevreden.

„Jullie zullen wel erg trots zijn op zo’n fraaie boot, maar daar kwam ik helemaal niet voor. Ik...”

„Waarvoor kwam u dan wel?” onderbrak Sietse hem.

„Ik heb jullie een poosje in de gaten gehouden,” ging de man onverstoorbaar verder. „En...”

„Dat hebben we gemerkt,” reageerde Sietse. „U zat stiekem te loeren.”

Hielke stootte zijn broer aan, als teken dat hij zijn mond moest houden.

De man ging verder met zijn verhaal. „Ik heb niet in de bosjes gelegen met een verrekijker, dus ik zat niet stiekem te loeren,” weerlegde hij Sietses beschuldiging. Toen hief hij zijn handen theatraal in de lucht. „Ik heb jullie zien voetballen en ik ben helemaal perplex. Jullie zijn echte talentjes.

Toekomstige pareltjes in het profvoetbal, om je vingers bij af te likken.” Hij haalde zijn notitieboekje uit zijn broekzak, sloeg het open en tikte met zijn pen op een blaadje. „Kijk, ik heb wat aantekeningen gemaakt. Technisch zeer begaafd, tweebeinig, sterk met het hoofd, prima loopvermogen, een goed tactisch inzicht. Jullie moeten het echt hogerop gaan zoeken. Jullie kunnen nog heel wat bereiken in de toekomst. Ik vermoed dat Heerenveen wel belangstelling voor jullie zal hebben.”

Sietse was blij met de prachtige complimenten, maar schudde resoluut zijn hoofd. „Sorry, meneer. Mijn broer Hielke en ik worden echt geen prof. Onze vader is smid in Lenten en wij nemen later de zaak over, of niet Hielke?”

Zijn broer knikte. „Ja, wij gaan een echt beroep leren. Als smid heb je heel afwisselend werk. En bovendien willen wij altijd in Lenten blijven wonen.”

De man onderdrukte een glimlach en verontschuldigde zich. „Het spijt me dat jullie me verkeerd hebben begrepen. Ik had het niet over jullie tweeën,” wees hij, „maar over die twee felle, rode rakkers daar. Zij kunnen heel goed voetballen. Ik heb er verstand van, want ik ben scout bij Heerenveen. Mijn naam is Riemer Stedehouder. Vroeger heb ik jarenlang in het eerste van Heerenveen gevoetbald. Ik stroop de voetbalvelden in heel Friesland, Groningen en Drenthe af op zoek naar jeugdige talentjes. Toevallig was ik hier in Lenten op bezoek geweest bij een familielid. Ik ben nu niet in functie, maar als ik iemand zie voetballen, kan ik mijn beroep niet loslaten. Dan haal ik mijn aantekeningenboekje tevoorschijn en geniet van zo veel schoonheid.”

Alle en Roel straalden volop.

„Denkt u echt dat Heerenveen ons wil hebben?” vroeg Alle.

„Dat zal voor een groot deel aan jullie zelf liggen,”

antwoordde de voetbalscout. „Tegenwoordig moet je niet alleen goed kunnen voetballen. Er komen veel meer aspecten bij, zoals een goede mentaliteit, respect tonen voor je medespelers en tegenstanders en je dus ook sportief gedragen. Bij Heerenveen hebben ze geen behoefte aan houthakkers die andere spelers grof onderuit schoffelen. Dan kun je het wel schudden. Verder wordt er gekeken of je alles voor het voetbal overhebt. Als het echt zover komt dat jullie naar Heerenveen mogen, gaan we uiteraard ook nog in gesprek met jullie ouders. Zo zal besproken worden hoe je school kunt combineren met topsport. De ouders moeten er voor honderd procent achter staan.”

„Onze ouders vinden dat vast wel goed,” wist Alle zeker. Roel knikte. „Mijn vader wilde zelf vroeger ook prof worden, maar hij is niet verder gekomen dan het eerste elftal van FFFF.”

Sietse was nieuwsgierig. „Wat betekenen die letters?” „Frisse Friese Football Friends,” vertelde Roel. „De vereniging bestaat al meer dan zestig jaar. De oprichter van de club was een echte Fries, die getrouwd was met een Engelse mevrouw. Vandaar die naam. Wij spelen nu bij de C-junioren van FFFF in de allerhoogste jeugd-selectie. Alle en ik zijn de twee spitsen.”

Hielke keek verbaasd. „Ik dacht dat er altijd met drie spitsen werd gespeeld.”

„Nee, dat kan wel, maar het hoeft niet,” vulde Alle aan. „Er is zelfs een tijd geweest dat er met vier of vijf spitsen werd gespeeld. Kijk, Roel en ik moeten in de voorhoede veel bewegen. We spelen met vier middenvelders, die bij balbezit de ruimte in moeten duiken en ons van bruikbare passes moeten voorzien. De aansluiting van het middenveld naar de spitsen is erg belangrijk.”

Sietse maakte een afwerend gebaar. „Het zal wel. Ik geloof jullie meteen, maar ik snap er niets van. Gelukkig weten wij meer van bakboord, stuurboord, skûtsjesilen, fierljeppen, speedboten en Kameleons, of niet Hielke?”

Zijn broer knikte tevreden.

Maar Riemer Stedehouder was meer onder de indruk van de voetbalkennis van de talentvolle rossige tweeling. Hij noteerde hun naam en adres in zijn notitieboekje. „Jullie kunnen over vier dagen al aan de bak.”

„Over vier dagen al?” vroeg Alle verbaasd. „Hoezo dan?”

De scout knikte. „Wisten jullie nog niet dat er komende zaterdag een instuif in het stadion van Heerenveen is? Het staat overal in de omgeving aangeplakt. Ook hier in Lenten. Er hangen aanplakbiljetten bij kruidenier Zijlstra, bij slager

Kramer en bij bakker Van der Zee. Zaterdag zijn er professionele trainers van Heerenveen aanwezig, onder wie de hoofdtrainer Gertjan van der Velde. Ze laten jullie allerlei oefeningen doen. De beste voetballers worden geselecteerd en mogen overstappen naar de jeugdopleiding van Heerenveen. Sommige talentjes worden later misschien prof. Het wordt een leuke instuif, een echt voetbalfeest.”

„Een voetbalfeest,” herhaalde Roel dromerig. „Hoe laat begint die instuif? En moeten we dan op de bijvelden trainen of mogen we in het echte stadion?”

„Om twee uur beginnen de trainingen in het stadion.”

„Mogen wij misschien ook meedoen?” vroeg Hielke bescheiden. „Of zijn we daar te slecht voor?”

„Ik zal heel eerlijk tegen jullie zijn,” zei Riemer Stedehouder met een zware stem. Hij wendde zich speciaal tot Hielke en Sietse. „Jullie weten veel over watersport en het lijkt me een prima idee dat jullie twee later smid worden. Iedereen heeft bepaalde talenten, maar die liggen bij jullie twee helaas niet op het voetbalvlak. Ik hoef geen waarzegger te zijn om te voorspellen dat jullie nooit prof zullen worden, en al helemaal niet bij Heerenveen.”

Hielke en Sietse waren het roerend met de vakkundige scout eens.

„Maar dat betekent niet dat jullie over vier dagen niet welkom zijn in het stadion. Iedereen die van voetballen houdt, mag dit keer meedoen aan de instuif. Het gaat ook om de gezelligheid. Na afloop van de training is er zelfs nog een verrassing voor alle deelnemers.”

„Wat dan?” vroeg Sietse nieuwsgierig.

„Wacht maar af,” hield de scout de spanning erin.

Alle en Roel gaven elkaar een vriendschappelijke tik.

„Voetballen in een echt stadion is te gek. Eerst vond ik de vakantie niets aan, maar nu wordt het steeds leuker,” glunderde Alle en hij vloog zijn broer om de nek.

„Zullen we met z’n vieren gaan?” stelde Hielke voor. „Of nee, we vragen Louw Vrolijk en Kees Dijkstra ook mee. Dat zijn onze beste vrienden,” legde hij uit aan Alle en Roel.

„Dan varen we er met de Kameleon naartoe. Van Lenten naar Heerenveen is toch maar een klein eindje.”

Sietse schoot in de lach. „Oké, we vragen Kees en Louw ook mee. Die kunnen net zo goed voetballen als wij.” Zijn blik was weer gericht op de Kameleon, die in de verte aangemeerd lag. Sietse zag dat de lijn van de Kameleon nog steeds vastgeknoopt was aan een boom. „Kijk!” riep hij toen. „Daar loopt dat meisje weer. Is dat soms uw dochter?” vroeg hij aan de scout.

„Nee,” zei die schouderophalend. Er klonk teleurstelling in zijn stem. „Ik heb helemaal geen dochter. Ik heb wel een zoon, maar die geeft helaas weinig om voetbal. Mijn zoon vindt dat hij het al ver heeft geschopt in de sport. Hij is namelijk voorzitter van de plaatselijke damvereniging.”

Sietse keek nog steeds gefascineerd naar zijn boot. „Wat moet zij toch elke keer bij de Kameleon?” vroeg hij zich af. Toen hij met een paar flinke stappen de wei uit liep, verdween het mysterieuze meisje snel.

Gerben kwam intussen met een dienblad met glazen frisdrank aanlopen. De boerenknecht keek verbaasd.

„Wie bent u?” vroeg hij aan de scout.

„Weet je dat dan niet?” lachte Sietse. „Jij zult deze meneer vast heel goed kennen. Het is Riemer Stedehouder. Hij is scout en heeft vroeger jarenlang bij Heerenveen gevoetbald. Net als jij, toch?”

Gerben schrok en kleurde rood tot achter zijn oren. Verslagen droop hij af, alsof hij net een belangrijke bekerfinale had verloren.

HOOFDSTUK III

Slecht nieuws voor Alle en Roel en boer Van Bergen heeft een nieuw pak

Riemer Stedehouder wilde net gaan, toen hem nog iets te binnen schoot. „Weet je waar ik ook heel erg trots op ben?”

„Nou?” vroeg Sietse.

„Dat ik heb meegeholpen een oefenduel voor Heerenveen te organiseren. We zijn er in geslaagd de kampioen van Spanje naar Heerenveen te halen. Die ploeg komt volgende week woensdag bij ons op bezoek. Goed, hè?”

„Echt waar?” vroeg Alle vol bewondering.

„Ja. Die wedstrijd is speciaal gepland als voorbereiding op het nieuwe seizoen.”

„Zullen wij daar ook naartoe gaan?” stelde Roel voor.

„Doen we,” zei Sietse beslist, „want dan zijn jullie hier vast nog op vakantie.”

Maar de scout schudde nee. „Helaas is het stadion al maandenlang uitverkocht. Jullie kunnen er echt niet in. Volgende keer meer geluk. Bovendien hebben jullie zaterdag toch een leuke voetbalmiddag, of niet soms?”

Daar waren de vier jongens het mee eens.

Toen Riemer Stedehouder weg was, liepen ze terug naar de Kameleon. Ze konden Gerben niet bedanken voor het spelen in het nieuwe Jellema Stadion, omdat hij na de pijnlijke ontmoeting met de scout in geen velden of wegen meer te bekennen was.

„Echt knap van jullie, Alle en Roel,” sprak Hielke vol bewondering toen de Kameleon even later over het meer van Lenten voer. „Jullie worden ooit wereldberoemd. Moet ik nu al jullie handtekeningen vragen, of pas over vijf jaar, als jullie de sterren van Heerenveen zijn?”

„Als we tegen die tijd ons debuut maken, nodigen we jullie uit en dan krijgen jullie als eerste onze handtekeningen,” beloofde Alle.

„Daar houden we jullie aan,” lachte Sietse.

Voordat ze naar huis gingen, zetten de schippers van de Kameleon Alle en Roel af bij het Raadhuisplein. Toen Hielke de boot aangelegd had, liepen de vier jongens naar hotel De Gouden Leeuw om daar het grote nieuws te vertellen.

„Wat zullen jullie ouders blij voor jullie zijn,” zei Sietse tegen Alle en Roel.

Toen ze echter de deur van kamer 13 openden, schrokken

de jongens. De ouders van Alle en Roel hadden hun koffers al ingepakt.

„Wat is er gebeurd?” vroeg Alle verbaasd. „Gaan we na één dag al naar huis? Vinden jullie de vakantie niet leuk? Ik dacht dat we minstens twee weken zouden blijven.”

Hun moeder ging op het bed zitten en knikte verdrietig.

Meneer De Graaf zat naast haar en sloeg een arm om haar heen.

„We dachten eerst dat er in Lenten niets te doen was,” bekende Roel, „maar nu we met Sietse en Hielke gevoetbald hebben, vinden we het hartstikke leuk. We willen graag de hele vakantie hier blijven. En over vier dagen breekt voor ons de dag van de waarheid aan. Dan mogen we meedoen aan de inst...”

Maar voordat Roel zijn verhaal over de scout en de instuif kon vertellen, onderbrak zijn vader hem. „We moeten helaas met ons viertjes terug naar huis. Het kan niet anders.” Hun vader keek heel ernstig. „We kregen net bericht dat opa Nop een hartaanval heeft gehad. Hij is halsoverkop naar het ziekenhuis gebracht en zal daar geopereerd moeten worden. Het is een levensbedreigende operatie.”

„Levensbedreigend? Wat houdt dat in?” vroeg Alle. „Gaat opa dood?”

Zijn vader zuchtte diep. „Dat weten we niet zeker.

Levensbedreigend betekent dat het niet zeker is of opa Nop ooit weer beter wordt. Het kan zijn dat hij de operatie niet overleeft.”

Hielke en Sietse hadden medelijden met de rossige tweeling, die in snikken uitbarstte. Ze troostten Alle en Roel en namen vervolgens met een waterige blik in hun ogen afscheid van hun twee nieuwe vrienden.

„Het was leuk om met jullie te voetballen en ook het boottochtje was super,” zei Roel. „Tot kijk. Misschien komen we volgend jaar hier weer terug. Gaan we dan weer samen varen en voetballen?”

Maar Hielke legde zich nog niet bij dat vooruitzicht neer. „Als jullie nu weggaan, kunnen jullie over vier dagen niet meedoen aan de instuif,” schoot hem opeens te binnen. „Dan worden jullie dus ook niet ontdekt en worden jullie later niet wereldberoemd.”

„Waar heeft jullie nieuwe vriend het over?” vroeg meneer De Graaf. „Wereldberoemd? Waar slaat dat op?”

Alle legde in het kort uit wat hen die middag overkomen was. Toen haalde hij vanonder het bed zijn koffer tevoorschijn. „Kijk.” Hij pakte er twee klompen uit. Er stonden de letters A en L op. „Mijn opa Nop was jaren geleden op een

rommelmarkt en kocht daar deze klompen. De letters stonden er al op. Ik was toen net geboren en mijn opa noemde me altijd Al, in plaats van Alle. Ze passen me nu precies, maar ik vind het zonde om ze te dragen. Ik heb ze meestal bij me, want die klompen brengen me geluk.”

„De klompen zijn in ieder geval een mooie herinnering aan opa Nop,” vond hun moeder.

„Maar hij gaat toch niet echt dood, hè?” snikte Alle.

Zijn moeder gaf hem een knuffel. „We hopen er het beste van.”

Sietse kreeg een idee. „Waarom blijven jullie niet bij ons logeren?” stelde hij voor. „Dan kunnen jullie zaterdag naar de instuif van Heerenveen en hebben jullie een beetje afleiding. Jullie ouders blijven in het ziekenhuis bij jullie opa. In zo’n ziekenhuis moet je altijd lang wachten. Wat heb je daar nou aan?”

Maar mevrouw De Graaf voelde zich bezwaard. „Alle en Roel zijn voor het eerst van hun leven in Lenten en kennen jullie pas een middag. Bovendien vindt jullie moeder het vast niet goed om twee vreemde jongens over de vloer te hebben, die ook nog eens blijven logeren.”

„Onze moeder vindt alles goed,” schepte Hielke op. „Ze zegt altijd: , Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.’ Bel haar maar

op.”

De ouders van Alle en Roel keken elkaar vragend aan.

„Het aanbod is heel lief van jullie, maar ik vind het belangrijk om als gezin opa te gaan steunen,” zei de moeder van de rossige tweeling. „Wie weet komen we hier nog wel een keer terug.”

„Misschien gaat jullie opa vooruit en kunnen jullie toch nog naar de instuif,” probeerde Hielke.

„We zullen wel zien.” Mevrouw De Graaf had tranen in haar ogen. „We hebben voorlopig eerst andere dingen aan ons hoofd.”

Na het moeilijke afscheid liepen Hielke en Sietse zwijgend naar de Kameleon.

Daar hing het vreemde meisje weer rond. Het leek of ze iets onder haar jas verstopt had.

„Daar heb je haar weer,” zuchtte Sietse geïrriteerd. „Wat is dat daar onder haar jas? Heeft ze soms een geweer bij zich?”

„Vast en zeker,” meende Hielke. „Jij moet nog maar meer films op tv gaan kijken. Dan krijg je net zo veel fantasie als Gerben heeft.”

Toen het meisje de jongens zag, trok ze de kraag van haar jas omhoog, schoot snel een zijstraat in en was weer verdwenen. Sietse bestuurde even later de Kameleon. Onderweg staarde

de tweeling voor zich uit. Allerlei gedachten schoten door de jongens heen.

Wat vervelend voor Alle en Roel, dacht Sietse. Als hun opa nu maar niet doodgaat.

Hielke mompelde in zichzelf: „Wat is dat meisje toch van plan?”

Nadat Sietse de Kameleon het boothuis in geloodst had, stormden de twee schippers hun huis binnen.

Moeder Klinkhamer was, zoals wel vaker gebeurde, met twee dingen tegelijk bezig. Ze was aan het koken en bijna klaar met stofzuigen. Ze deed de stofzuiger uit, haalde de stekker uit het stopcontact en rolde het snoer met de hand op.

„Wat kunt u geweldig goed stofzuigen,” merkte Sietse op. Hij kon het niet laten om, ondanks de vervelende situatie van hun twee nieuwe vrienden, een lollige opmerking te maken.

„Heeft u vroeger soms op het middenveld gespeeld?”

„Ik weet niet waar je het over hebt,” zei hun verbaasde moeder. „Je moet wel uitkijken dat je niet te lang in de zon zit, want dan ga je rare dingen zeggen.” Intussen zette ze de stofzuiger weg en pakte ze een pollepel. Daarmee roerde ze in haar pannen. Het rook heerlijk in de keuken. „Kijken jullie maar eens wie er aan tafel zitten.”

Het waren Kees Dijkstra en Louw Vrolijk.

„Waar zijn jullie al die tijd geweest?” vroeg Kees aan de tweeling. „Wij hadden met jullie willen gaan vissen.” Sietse vertelde het hele verhaal over de koeienvlaai, de voetbalwedstrijd in het Jellema Stadion, de scout van Heerenveen, de rossige tweeling Alle en Roel, hun zieke opa en over het geheimzinnige meisje.

„Tjonge, wat spannend allemaal. Zullen we vanavond gaan varen?” stelde Kees voor. „Misschien maken we nog meer avonturen mee.”

„Goed idee,” vond Sietse. „We kunnen lekker ver, want we hebben genoeg benzine, dankzij het schoonmaken van de smederij.”

„Maar eerst gaan we eten,” stelde moeder Klinkhamer voor. Vader Klinkhamer kwam net uit de smederij, waste zijn handen en ging ook aan tafel zitten. Hij snoof even, zodat hij de etensgeuren goed kon ruiken. „Heerlijk. Je hebt het eten weer fantastisch klaargemaakt, Jeltje.” Hij keek in de pannen die op tafel stonden. „En je hebt zo veel gemaakt.”

Moeder Klinkhamer schepte eten op de borden. „Ja. Dat komt, omdat we twee gasten aan tafel hebben. En vooral met Kees erbij komt het eten vast wel op.”

Kees knikte instemmend. „We kunnen aanvallen,” sprak hij in voetbaltermen.

Tijdens het eten vertelden Hielke en Sietse honderduit over hun twee nieuwe vrienden, met wie ze een merkwaardige middag hadden beleefd.

„Alle en Roel worden wereldberoemd,” wist Sietse zeker. „Wereldberoemd?” vroeg vader Klinkhamer. „Dan worden ze later vast smid.”

„Nee,” lachte Hielke. „Ze willen dolgraag profvoetballer worden. Over vier dagen gaan ze misschien naar de instuif van Heerenveen.”

„En wij mogen ook meedoen,” vulde Sietse aan.

„Maar jullie nemen later toch de zaak over?” vroeg de dorpssmid bezorgd.

Hielke knikte. „Wij doen alleen maar voor de lol mee. En dan kunnen we later opscheppen dat we ooit in een echt stadion hebben gevoetbald.”

„Leuk, hoor,” zei hun moeder. „Een beetje sporten is goed voor je conditie.”

„Ik heb al een goede conditie,” vond Kees. „Mijn vader zit me minstens drie keer per week achterna als ik weer eens stiekem gesnoept heb. Door het rondjes lopen om de molen, heb ik de conditie van een marathonloper.”

„Gaan jullie zaterdag ook mee?” vroeg Hielke aan Kees en Louw.

Kees verslikte zich bijna in zijn bal gehakt. „Ik hou niet zo van voetballen. Geef mij deze bal maar.”

„Maar je hoeft niet goed te kunnen voetballen,” legde Sietse uit. „Iedereen mag meedoen.”

Kees en Louw stemden hiermee in.

Tijdens het eten van het toetje was Sietse in gedachten verzonken. Ik hoop zo dat Alle en Roel er dan ook zijn, dacht hij. Dan kunnen ze laten zien dat ze talent hebben. Maar misschien zien we ze nooit meer terug...

Na het smakelijke avondeten, waarbij vooral Kees ervoor zorgde dat alle pannen helemaal leeg waren, trokken de vier jongens erop uit.

„We gaan weg met de Kameleon,” deed Sietse zijn ouders mee.

„Mooie boel is dat,” klaagde vader Klinkhamer plagerig.

„Kunnen jullie niet even helpen met de afwas?”

„U mag ook nog wel wat ervaring opdoen,” lachte Hielke.

„Het is nooit verkeerd om naast het lasapparaat ook een afwasborstel te kunnen hanteren.”

„Gezellig, Evert,” zei moeder Klinkhamer. Ze liet de afwasbak vollopen met heet water. „Laten we de afwas maar samen doen.”

De vier vrienden holden de deur uit en weg waren ze. Via de

achtertuin kwamen de jongens bij het boothuis. Daar stond hun een verrassing te wachten.

„Nee, hè. Kijk nou,” reageerde Sietse verbaasd. „Daar hebben we onze vreemde vriendin weer.”

„O ja, jullie hebben over haar verteld. Ik ken haar niet,” stelde Kees vast.

Louw wist net zomin wie ze was.

„Wij ook niet,” zei Sietse geïrriteerd, „maar ze hangt wel telkens rond bij onze boot.”

Het meisje voelde zich op heterdaad betrapt.

„Je hoeft niet bang voor ons te zijn. We doen niets,” riep Hielke.

Maar het geheimzinnige meisje hield haar lippen stijf op elkaar en rende de Polderdijk af.

Hielke keek geïrriteerd. „Wat kunnen meiden soms toch stom doen. Wat wil zij van ons?”

„In ieder geval geen verkering,” plaagde Kees. „Dat lijkt me wel duidelijk.”

Hielke maakte snel de lijn los, waarna Sietse de boot uit het boothuis manoeuvreerde. Sietse voer onder de brug door en ging het meer van Lenten op.

Het weer was nog prachtig, hoewel de zonnestralen al in kracht afnamen. Er was nog steeds geen zuchtje wind. De

hemel was strakblauw. Op de achtergrond hoorden de jongens het geluid van tjilpende vogels. Tussen het riet zwommen waterhoentjes, die een eindje opvlogen toen de Kameleon voorbij voer.

Ze kwamen langs het Paviljoen.

Sietse schoot in de lach en wees naar het terras, dat vol met mensen zat. „Kijk eens wie daar zit. Ik ken hem bijna niet meer terug.”

Hielke keek ook en barstte in lachen uit.

Op het terras zat boer Van Bergen. Hij wenkte. „Komen jullie even? Ik trakteer op een glas limonade.”

Sietse voer naar de aanlegsteiger en even later zaten ze bij boer Van Bergen aan tafel.

De boer had een heel groot stuk land, dat hij samen met zijn zoon bewerkte. Hij werkte het hele jaar door hard. Hij was altijd herkenbaar aan zijn boerenkleding en de grote rode zakdoek die half uit de zak van zijn overall hing. Maar dit keer zag boer Van Bergen er heel anders uit. Net als anders rookte hij een pijp, hij droeg zijn vertrouwde pet en had gele, half versleten klompen aan zijn voeten. Dat was op zich niet zo bijzonder. De reden dat de tweeling, Kees en Louw in de lach schoten, was dat de boer een echt kostuum droeg.

„Dat zijn we helemaal niet van u gewend,” zei Hielke, die

daarna zijn lippen op elkaar perste om de lachbui te onderdrukken. „Heeft u een feestje?”

De boer nam een slokje van zijn Friese kruidenbitter. „Voor mij is het elke dag groot feest.”

„U ziet er zo anders uit,” vond Hielke. „Alsof u een burgemeester bent.”

„Als je tenminste naar het chique pak kijkt,” vulde Sietse aan. „Hoe komt u daar nou aan?”

Boer Van Bergen bestelde bij de ober vier limonade en nog een glaasje kruidenbitter. Hij stopte tevreden tabak in zijn uitgebluste pijp en stak die met een lucifer aan. „Dat zal ik jullie vertellen. Helemaal achter op mijn landerijen staat een oude schuur, verscholen tussen de bosjes. Die schuur heb ik al meer dan dertig jaar niet meer gebruikt en hij staat op instorten. Maar laatst kwamen er twee mannen bij me die de schuur wilden huren. Volgens mij klungelen ze daar met oude motoren of repareren ze brommers en scooters. Ik ontvang een paar leuke centen voor de huur van de schuur.”

„Heeft u daarom dit zondagse pak gekocht?” vroeg Sietse.

„Nee. Ik heb nog een mazzeltje gehad. Ik liep laatst door mijn eigen weiland en toen zag ik iets glinsteren.”

Sietse werd nieuwsgierig. „Dat was vast geen koeienvlaai.”

„Nee, want die glinsteren niet. Het was een glinsterend

steentje, dacht ik.” De boer begon te glimlachen en wenkte de vier jongens iets dichterbij.

Ze schoven hun stoelen aan en bogen zich naar hem toe.

„Niet verder vertellen,” fluisterde boer Van Bergen en hij hield zijn vinger tegen zijn mond. „Ik ben met het steentje naar de goudsmid in de stad gegaan en weet je wat?”

„Nee, dat weten we niet,” zei Sietse, die aan de lippen van de boer hing.

„Het bleek een zeldzame briljant te zijn. Ik kreeg er zo veel geld voor, dat ik me meteen bij de kleermaker, die een winkel naast de goudsmid had, in de nieuwe kleren heb gestoken.”

De boer stond op en draaide een rondje op zijn klompen.

„Mooi, hè?”

„Dat pak staat u erg goed,” zei Hielke beleefd, maar hij vond het geen gezicht dat de boer klompen en een oude pet droeg.

„Kom, we gaan er weer eens vandoor,” stelde Sietse voor.

„Bedankt voor uw drankje. Als u nog eens zo’n steentje vindt, kunt u er een mooie hoed en nieuwe schoenen van kopen.”

„Goed idee,” zei boer Van Bergen en hij zwaaide de vier jongens uit. „Dan word ik nog een keer een echte chique meneer.”

HOOFDSTUK IV

Zwart ontsnapt aan een ongeluk en Gerben heeft problemen met zijn brommer

„Wat is het heerlijk op het meer,” zei Hielke, nadat Sietse de Kameleon weer had gestart. „Gelukkig is het niet meer zo druk als vanmiddag.”

Een poosje later kwamen ze op de Polderdijk Gerben tegen. Hij zat voorovergebogen over het stuur van zijn brommer. Toen hij de schippers van de Kameleon en hun vrienden zag, remde hij af. „Hij loopt nu als een sneltrein,” merkte de boerenknecht op, terwijl hij zijn helm afzette. Hij wees naar de brommer. „En het voordeel van deze trein is, dat ik er geen rails voor nodig heb. Wat een geweldig idee van Klinkhamer om het benzinekraantje helemaal open te draaien,” zei hij tegen de tweeling.

Sietse daagde Gerben uit. „Die brommer loopt echt niet zo hard. Onze Kameleon gaat veel sneller. Zullen we een wedstrijd houden? Dan rijd jij op de Polderdijk en gaan wij door de vaart. Wie het eerste bij de Woudaap is.”

Vierhonderd meter verderop lag de Woudaap. Het was een

prachtige molen met een omloop. De molen van Dijkstra zorgde ervoor dat al het overtollige water werd afgevoerd naar het meer, zodat er geen overstromingen kwamen.

„Een wedstrijdje? Daar heb ik wel zin in,” zei Gerben.

„Met een paar seconden ben ik bij de Woudaap. Ik ben gek op wedstrijden, vooral als ik zeker weet dat ik win. Waar wedden we om?”

„Wij komen jou met z’n vieren een dag helpen op de boerderij van Jellema.”

Dat zag Gerben wel zitten. „Heel goed plan. Als jullie met z’n vieren op het land ploeteren, trek ik er de hele dag op uit met mijn brommer.”

„Maar wat als jij verliest?” vroeg Hielke aan Gerben.

„Ik? Verliezen van een lelijke badkuip? Nooit. Ik verlies alleen als het benzinekraantje niet goed open is, maar dat overkomt me niet meer.”

„Wij geven de smederij bijna elke dag een goede schoonmaakbeurt,” vertelde Sietse. „Als wij winnen, neem jij dat karwei een keer van ons over.”

„Geen enkel probleem,” deed Gerben onverschillig. Hij draaide stoer aan zijn handvatten, zodat de motor van de brommer veel lawaai maakte. Gerben hing al met zijn bovenlichaam half over het stuur. „Gaan we beginnen?”

Sietse stuurde de Kameleon tot op dezelfde hoogte als waar Gerben met zijn brommer op de dijk stond.

Gerben zat in de starthouding. Hij boog zijn bovenlichaam nog verder naar voren.

Kees was de starter. Hij pakte zijn rode zakdoek uit zijn overall en gebruikte die als vlag. „Klaar voor de start... af!” Sietse gaf gas. De Kameleon schoot in volle vaart door de het water. De golven sloegen wild tegen de oever, maar Gerben gaf op de Polderdijk goed tegenstand. De race ging in het begin gelijk op.

„Die brommer gaat echt hard,” moest Hielke erkennen. „Pa had van dat benzinekraantje af moeten blijven.”

„Maar wij liggen iets voor,” schreeuwde Sietse, die zo recht mogelijk naar voren voer en af en toe opzij keek naar Gerben.

In de verte zagen de jongens de Woudaap opdoemen.

„Nog zo’n tweehonderd meter,” schatte Sietse.

De Kameleon lag een paar meter voor, maar Gerben gaf de strijd niet op. De Kameleon en de brommer kwamen weer op gelijke hoogte.

Opeens schoot Sietse in de lach. „Kijk, daar bij de Woudaap staat Zwart midden op de weg,” wees hij. „Als hij blijft staan, winnen we de wedstrijd zeker.”

Zwart was veldwachter in Lenten. Hij reageerde soms wat nors, maar hij zorgde al vele jaren voor orde en rust in het gemoedelijke dorp. Als dief kon je maar beter niets te maken hebben met veldwachter Zwart.

Gerben keek telkens opzij naar de Kameleon om te zien of hij nog kansrijk was.

Hielke maakte een soort toeter met zijn handen en riep: „Kijk uit, Gerben. De veldwachter staat op de weg. Als je niet oppast, wordt het jou dadelijk helemaal zwart voor de ogen.” Eindelijk keek de brommerduivel weer recht vooruit.

Verschrikt kneep hij in zijn remmen. De gierende banden lieten een zwart spoor van smeltend rubber achter op het wegdek van de Polderdijk.

Zwart bleef stokstijf midden op de weg staan. Hij hield zijn hand resoluut in de lucht en sommeerde Gerben te stoppen. „Wat ben ik aan het doen dan?” bromde Gerben. Maar de boerenknecht had zo veel snelheid dat een botsing onvermijdelijk leek.

De veldwachter kreeg het Spaans benauwd en zette grote ogen op, maar wilde niet wijken.

In een uiterste poging een ongeluk te voorkomen, gooide Gerben met één hand het stuur om. De andere hand hield hij angstvallig voor zijn ogen. Hij hobbelde met zijn brommer

de dijk af en belandde met een plons in het water.

„Hier is de eindstreep niet,” deedde Hielke droog mee, toen Gerben proestend boven water kwam.

De boerenknecht was woedend. „Nee, dat weet ik ook wel. Ik had zeker gewonnen als Zwart de doorgang niet geblokkeerd had,” zei hij met boze stem.

Met de hulp van Sietse en Hielke klom Gerben aan boord van de Kameleon. Daarna visten ze samen de brommer op. Zwart liep met kleine pasjes voorzichtig van de dijk naar de oever van het meer. Zijn gebalde vuist was bedoeld voor Gerben Zonderland. „Wat ben jij een wegpiraat. Dit kan echt niet door de beugel.” Zwart pakte zijn bonnenboekje en pen. „Je krijgt een bekeuring voor overtreding van de snelheidslimiet. Verder geef ik je een bon wegen het ernstig in gevaar brengen van menselijke levens.”

„Nou wordt-ie helemaal mooi.” Gerben werd woedend op de veldwachter en schudde het water als een verzopen kat van zich af. „Bent u ook al een menselijk leven? Dat zou je anders niet zeggen. Bovendien heb ik u niet in gevaar gebracht. U stond daar als een ijzeren stoplicht. Ik heb u juist gered door het meer in te rijden.”

Hielke en Sietse waren het roerend met hun oudere vriend eens.

„Dat is waar, Zwart,” vond Sietse. „Je moet er toch niet aan denken wat er gebeurd zou zijn als Gerben zijn stuur niet had omgegooid.”

„Precies,” vulde Hielke aan. „Dan hadden we een collecte moeten houden voor een fruitmand. Dan zouden we u in het ziekenhuis komen opzoeken. Of in het ergste geval hadden we het geld van de collecte gebruikt voor bloemen boven op uw do...”

„Ja ja,” onderbrak Zwart snel. Hij krabde zich achter zijn oor. „Oké. Als je het zo bekijkt, hebben jullie gelijk.” Hij keek naar de drijfmatte Gerben, die een paar waterplantjes van zijn brommer verwijderde. „Gerben, heel fijn dat je mijn leven hebt gered. Ik hoop dat je begrijpt dat ik mijn werk heel serieus neem, maar dit keer strijk ik met mijn hand over m’n hart. Ik geef je geen bekeuring.” Hij klom de dijk weer op, pakte zijn fiets en ging ervandoor.

De schippers van de Kameleon vonden het een sympathiek gebaar van Zwart, maar Gerben reageerde verbijsterd. „Maar ik dan? En mijn brommer? Die lijkt nu wel een verroeste waterscooter.” Hij zette de brommer rechtop en probeerde het voertuig te starten, maar de motor weigerde.

„Laat de brommer maar op de boot staan,” stelde Sietse met ingehouden lach voor. „Mijn vader kan ’m wel repareren.”

Gerben zuchtte. „Klinkhamer ziet mij al weer aankomen met die brommer.”

„Gelukkig weten we dit keer zeker dat het niet aan het benzinekraantje ligt. En als we straks in de smederij zijn, kun jij meteen aan de slag,” strooide Sietse nog meer zout in de wond. „Want eerlijk is eerlijk. Wij hebben de weddenschap gewonnen, dus mag jij de smederij grondig gaan opruimen.”

Gerben zat nog steeds met zijn nederlaag in zijn maag. „Ik had kunnen winnen, als Zwart er niet had gestaan. Wat een stom toeval. Daar ben ik de dupe van geworden.”

„Maak je niet druk,” troostte Sietse hem. „Met vier uurtjes werk ben je in de smederij helemaal klaar, maar dan moet je wel hard doorwerken.”

Toen ze bij de smederij aankwamen, vroeg Sietse of zijn vader de brommer van Gerben wilde repareren.

Vader Klinkhamer keek stomverbaasd toen hij de natte Gerben met zijn druipende bromfiets zag. „Ga je tegenwoordig al samen met die brommer in bad? Ben je zo gehecht aan je ijzeren vriend? Brommers moet je niet in bad stoppen, daar houden ze echt niet van. Ik adviseer je de brommer op een andere manier schoon te maken.”

Gerben knikte stilzwijgend en slaakte een diepe zucht.

Hielke vertelde intussen aan zijn vader dat hij goede hulp

kreeg. „Als u de brommer repareert, wil Gerben heel graag de smederij opruimen en aanvegen. Dat heeft hij zelf spontaan aangeboden.”

„Is dat echt waar?” vroeg de smid verheugd. „Zo leer je je vrienden pas goed kennen. Wat sympathiek van jou, Gerben. Het is nu al weer een grote troep in de smederij.”

De boerenknecht sjokte mokkend naar de smederij, waar hij de bezem pakte.

„Hebben wij weer tijd om het water op te gaan,” zei Sietse vrolijk.

Even later zaten de vier jongens weer in de boot.

„Zullen we naar de Doolhof varen?” vroeg Kees. Hij wees naar een stuk moerasachtig gebied, dat volstond met bomen en verwilderde struiken. Het werd omgeven door een immense rietkraag. Je kon er gemakkelijk verdwalen door de dichte begroeiing. Ook hing er vaak gespuis rond.

„Waarom wil je daarnaartoe?” vroeg Sietse. „We zijn er toch al vaker geweest. Er valt echt niets te beleven.”

„Soms gaan er verliefde stelletjes naartoe om stiekem met elkaar te kunnen zoenen,” beweerde Kees.

„Hmmm. Niet verkeerd. Het lijkt mij ook wel leuk om daar even aan land te gaan,” zei Louw en hij floot op zijn vingers.

„Oké dan.” Sietse stuurde de Kameleon in de richting van de

grote rietkraag. Door de vele rietstengels was het zicht beperkt.

Opeens schrok Hielke. „Kijk uit, Sietse. Hier ligt nog een boot. Gooi het roer om, anders krijgen we een botsing.” Sietse stuurde snel de andere kant op, zodat de Kameleon de mooie witte speedboot nog net kon ontwijken.

„Misschien is die speedboot wel van een verliefd stelletje,” glunderde Kees. „Misschien zijn ze aan het zoenen. Kom, we gaan kijken, dan leren we vandaag ook nog wat.”

Sietse veegde zijn lippen schoon. „Zoenen? Dat lijkt me echt smerig.”

De jongens slopen voorzichtig door het riet.

„Wees wel stil, want anders hoort het liefdespaartje ons,” zei Kees.

De vier hielden hun lachen in en liepen met kleine pasjes verder.

„Ssst,” siste Hielke. Hij duwde voorzichtig een paar rietstengels aan de kant.

Een eind verderop zaten twee mannen tegen een boom. Hun gezichten waren niet zo goed te zien, omdat een paar struiken het uitzicht belemmerden.

„Wat een pech,” fluisterde Kees. „Er wordt helaas niet gezoend.”

De jongens spitsten hun oren. Ze hadden moeite om het gesprek te volgen.

„Wat doen we hier eigenlijk op dit stomme eiland?“
mopperde een van de twee mannen.

„Onze plannen goed doornemen, sukkel,“ antwoordde de andere man. „En aan het einde van ons overleg gaan we vanaf hier de hele vluchtroute varen. Dan komen we op de plek waar niemand ons zal zoeken. We moeten zorgen dat we over een paar dagen onderweg niet geconfronteerd worden met obstakels of onverwachte dingen. En in dit oerwoud kunnen we vrijuit overleggen, zonder last te hebben van pottenkijkers. Of wou je soms op het terras van het Paviljoen gaan zitten en dan vertellen wat we van plan zijn? Als het hele terras vol zit met nieuwsgierige mensen, kunnen we ons net zo goed meteen gaan melden bij de politie.“

„Oké, maar ik vind het hier zo stil,“ klaagde de eerste man. De andere man zuchtte. „Het is juist de bedoeling dat we hier alleen zijn. Over vier dagen slaan we onze grote slag. Weet je nu precies wat je moet doen? Er mag niets fout gaan, anders hangen we en moeten we de gevangenis in.“

De jongens zagen dat de man die het laatst gesproken had, een paardenstaart droeg en een grote moedervlek had op zijn gezicht.

„Die zijn iets naars van plan,” fluisterde Sietse. „Maar wat?” De andere drie jongens haalden verbaasd hun schouders op. „Ik weet wat ik moet doen en ik heb alles heel goed voorbereid,” vertelde de eerste man. „De auto is geregeld en de boot uiteraard ook.” Deze man was broodmager en droeg een kapotte spijkerbroek. „Ik zet de auto, om iedereen af te leiden, midden voor het stadion. Wat ik alleen niet snap, is waarom we pas over vier dagen onze slag slaan.”

De man met paardenstaart lachte. „Omdat er dan een vrouw werkt die er voor het eerst is. Zij zal het ons niet moeilijk maken. Dat heeft Joop me zelf gezegd. We lopen dus rustig met de buit weg, zonder dat zij er wat van zal zeggen. Die vrouw denkt vast dat we gewoon aan het werk zijn. Dat wordt lachen.”

„We moeten er achter zien te komen wat die ‚Spijkerbroek’ en ‚Paardenstaart’ van plan zijn,” fluisterde Sietse. „Ik snap nog niet veel van hun plannen. Laten we voor de zekerheid Zwart maar inschakelen.”

Op dat moment schoot Spijkerbroek in de lach. „Eindelijk pakken wij de hoofdprijs.” Hij stak zijn armen in de lucht en deed net alsof hij een grote beker in zijn handen had. „Er is niets meer aan te doen, wij zijn kampioen,” zong hij vals. „Hup hup hup, we hebben de cup.”

„Da's een goeie,” lachte Paardenstaart. Hij pakte twee flessen bier uit zijn rugzak. Eentje gooide hij naar zijn vriend.

„Proost,” zeiden de mannen en ze tikten de flessen tegen elkaar. Daarna duwden ze de beugel van de flessen los en dronken ze het bier in één lange teug op.

Hielke was zeer verbaasd. „Wat kunnen zij veel drinken. Die komen vast uit de Achterhoek.”

„Veel drinken kan ik ook wel,” schepte Kees op. „Maar dan moet er wel priklimonade in de fles zitten.”

„Mmm, lekker,” zei Spijkerbroek, terwijl hij zijn natte mond met zijn mouw afveegde. „Heb je er nog één?”

Zijn maat gooide hem nog een fles bier toe. „Ik kan bijna niet wachten tot het zaterdag is. We worden in Heerenveen het gesprek van de dag.”

„Niet alleen in Heerenveen,” lachte Spijkerbroek. „Met een beetje geluk komen we zelfs 's avonds op tv. Ik vind het een geniaal plan van mij, al zeg ik het zelf.”

„Schep maar niet zo op,” mopperde Paardenstaart. „Als je zaterdag ook maar één foutje maakt, worden we gesnapt en kunnen we de bak in. Maar als het lukt, worden we rijk.”

„Natuurlijk lukt het, want wij zijn superslim. We vluchten op een manier die niemand verwacht. Vooral omdat we de auto midden voor het stadion zetten.”

De vier jongens luisterden met ingehouden adem. Hun harten bonsden in hun kelen. Louw kreeg kramp in zijn kuit en verzette voorzichtig zijn voet. Hij trapte per ongeluk op een twijgje, dat knakte.

„Ssst.” Hielke siste en hield zijn wijsvinger voor zijn mond.

„Wees nou toch stil. Dadelijk betrappen ze ons.”

„Hé, ik hoorde iets,” zei Paardenstaart.

De twee mannen gingen staan.

„Volgens mij krijgen we ongewenst bezoek.” Paardenstaart haalde voor de zekerheid een knuppel uit zijn grote rugzak.

„Wegwezen,” fluisterde Sietse. „Vlug. Als we in elkaar geslagen worden, kunnen we de instuif van zaterdag op onze buik schrijven. Terug naar de Kameleon.”

De jongens zetten het op een hollen en duwden het riet wild opzij.

„Doorlopen,” siste Hielke.

De twee mannen stonden te tolleren op hun benen. Dat kwam waarschijnlijk door de uitwerking van de alcohol.

„Het geluid komt daarvandaan,” wees Paardenstaart. „Ik heb een hekel aan spionnen, daar maak ik korte metten mee.” Hij hield zijn knuppel in de aanslag en imiteerde een honkbalspeler die aan slag was.

Zwalkend renden de twee mannen in de richting van de

jongens, die uit angst niet durfden om te kijken. Het viertal sprong in de Kameleon. Sietse startte de boot en gaf vol gas. De Kameleon baande zich moeizaam een weg door het ruige riet. Tientallen rietstengels knapten als twijgjes.

„Duiken,” beval Sietse, terwijl hij vol gas gaf.

„Duiken?” zei Hielke verbaasd. „Ik ga nu toch echt niet het water in. Je lijkt wel gek. Dan pakken ze me.”

Sietse schudde geërgerd zijn hoofd. „Nee, niet het water in duiken. Ik bedoel naar beneden duiken. Ga op de bodem van de Kameleon liggen, zodat die twee mannen ons niet herkennen. Anders nemen ze wraak. Ik moet er niet aan denken dat we de rest van ons leven verkleed de straat over moeten.”

De speedboot zette de achtervolging in, maar kon de rappe Kameleon al snel niet meer bijhouden.

Een half uur later stuurde Sietse de Kameleon opgelucht het boothuis in. „Ik ben blij dat we genoeg benzine hadden om terug te kunnen komen. Ik gooi de tank meteen weer vol.”

Sietse rende naar de smederij, waar hij een blik benzine haalde.

Na het tanken deed Hielke de deur van het boothuis zoals altijd netjes op slot. Daarna renden de vier jongens, die erg onder de indruk waren van hun ervaring in de bosjes, naar

veldwachter Zwart. Ze hadden niet in de gaten dat het geheimzinnige meisje weer op de loer lag.

„Gelukkig, er brandt licht,” zag Hielke toen ze bij het kantoor van Zwart kwamen. „Dan is Zwart er nog. Hij moet zo snel mogelijk achter die twee mannen aan.”

Maar even later hadden Hielke en Sietse het gevoel dat ze niet serieus werden genomen. „Verspil mijn kostbare tijd niet met dit soort onzin. Als er echt iets aan de hand is, zal ik er heus achteraan gaan.” Zwart schudde ongeduldig zijn hoofd.

„Ik heb nu wel wat beters te doen.” Hij wees naar de papieren die kriskras over zijn bureau lagen. „Ik moet al deze formulieren nog invullen. Een paardenstaart en een spijkerbroek... Wat een vaag verhaal. Jullie lezen vast te veel detectives. Maak maar dat jullie wegkomen.”

„Dan niet,” zuchtte Sietse, „maar zeg over een poosje niet dat we u niet gewaarschuwd hebben. Het waren echte dieven.”

Kees en Louw waren het met de twee schippers eens, maar Zwart bleef onverbiddelijk.

„Volgens mij verkopen jullie onzin.” De veldwachter wees naar de uitgang. „Daar is de deur,” sprak hij dreigend.

Teleurgesteld verlieten de vier jongens het kantoor van Zwart. Sietse gooide de deur kwaad achter zich dicht.

HOOFDSTUK V

De Kameleon is verdwenen en het geheimzinnige meisje slaat toe

„Zwart neemt ons nooit serieus,” klaagde Kees. „Ik vind het een veldwachter van niks.”

De jongens liepen mopperend naar huis terug.

Hielke bedacht dat hij het lege blik benzine in de boot had laten staan. „Zullen we dat even opruimen?”

„Is goed,” knikte Sietse.

Ze liepen in de richting van het boothuis.

„Ben jij net niet iets vergeten?” vroeg Sietse aan zijn broer.

„Ik?” antwoordde Hielke verbaasd. „Ik zou niet weten wat.”

„Kijk daar maar eens,” wees Sietse. „De deur van het boothuis staat open.”

„Dan is er ingebroken,” wist Hielke zeker. „Ik doe ’m altijd op slot. Echt waar.” In paniek rende hij naar het boothuis en bekeek de geforceerde deur. Toen zag hij dat de Kameleon verdwenen was. „Weg!” zei hij ongelovig. „De Kameleon is weg.”

„Je maakt zeker een geintje,” vermoedde Kees, die helemaal achteraan liep.

„Echt niet!” riep Hielke.

Toen pas had iedereen in de gaten dat Hielke geen grapje maakte.

„Wie heeft dat gedaan?” vroeg Sietse zich af. „Zou Gerben weer eens een grap met ons uithalen?”

„Dat weet je met Gerben nooit,” bedacht Hielke.

„Misschien waren het die twee dieven, die we op de Doolhof hebben gezien,” zei Louw.

„Dat is dan heel raar,” vond Kees. „Die lui hebben toch al een speedboot? Wat moet je dan nog met de Kameleon?”

„Dat kan ik wel bedenken,” zei Sietse. „Onze Kameleon is toevallig wel de snelste boot die op het meer rondvaart.”

Hielke wenkte. „Kom, we gaan meteen terug naar Zwart. Nu wordt het tijd dat hij in actie komt.”

„Precies,” zei Kees.

Het viertal rende terug naar het bureau van Zwart.

„U moet meteen meekomen,” riep Hielke nerveus, nadat hij de deur met een ruk had opengetrokken. „Onze Kameleon is gestolen. Helemaal foetsie.”

Zwart haalde zijn schouders op en zuchtte diep. „Zijn jullie er nou al weer? Eerst moet ik op zoek naar een spijkerbroek en een paardenstaart en nu naar een oude boot? Val je eigen moeder lastig, maar mij niet.”

Sietse keek heel serieus. „Nee. Onze boot is echt weg.”
Zwart keek op van zijn papieren. „Ja ja, dat zal wel.”
„De Kameleon is echt gestolen. Gestolen!” herhaalde Hielke.
Hij klonk zo overtuigend dat Zwart eindelijk toch zijn pen neerlegde.

Nu had hij alle aandacht voor de jongens. „Dan kom ik maar eens achter mijn bureau vandaan.” Zwart schoof zijn stoel naar achteren en stond op. Hij zette zijn politiepet recht op zijn hoofd. „Ik ga mee en stel een diepgaand onderzoek in.” Het gezelschap verliet het politiebureau. Zwart sprong op zijn fiets en de jongens renden achter hem aan.

„We gaan eerst naar het boothuis,” commandeerde de veldwachter.

Even later zag ook Zwart dat de deur van het boothuis gewoon openstond. „Inderdaad. De Kameleon is weg.”

Sietse zuchtte heel hard. „Dat hebben wij dus ook al gemerkt.”

„Tja.” Zwart friemelde aan zijn snor en dacht diep na. Daarna pakte hij pen en papier uit zijn borstzak. Hij maakte korte aantekeningen. „Ik ga terug naar het bureau en bekijk daar serieus hoe ik deze zaak het beste kan oplossen. Jullie horen nog van me.” Zwart pakte zijn fiets en reed in de richting van zijn bureau.

Intussen kwam Gerben eraan op zijn brommer. „Zullen we weer een wedstrijdje houden?” stelde hij voor. Hij lachte vals. „Ik weet heel zeker dat ik dit keer win.”

„We zouden wel willen, maar onze boot is weg,” zei Sietse treurig. „De Kameleon is vast gestolen.”

Gerben werd rood tot achter zijn oren. „Hè, wat? De Kameleon gestolen?”

„Weet jij hier meer van?” vroeg Hielke dreigend. „Heb jij hem soms meegenomen?”

„Nee, dat niet. Ik wilde een geintje uithalen,” bekende Gerben. „Ik zag dat de deur van het boothuis openstond. Toen heb ik stiekem met een slangetje benzine uit de tank gehaald. Als we dan weer een wedstrijdje zouden doen, kwamen jullie onderweg al snel zonder benzine te zitten en zou ik eindelijk de winnaar zijn. Vind je dat geen goede grap?”

„Nee, nu even niet. Onze boot is weg!” zei Hielke boos. Hij hield zijn handen boven zijn ogen en tuurde over het water.

„Wat raar,” vond Gerben.

Opeens riep Hielke: „Hé, kijk! Daar midden op het meer.” De andere jongens keken ook. Ze knepen hun ogen een beetje dicht, zodat ze minder last hadden van de schittering van de langzaam ondergaande zon.

„Ik zie het,” zei Sietse opgewonden. „Een grote stip in de verte. Het lijkt wel een boot.”

„Precies. Dat moet onze Kameleon zijn,” meende Hielke. De Kameleon dobberde wat rond.

„Ik weet al wat er aan de hand is,” bedacht Hielke. „De dief wilde er met de Kameleon vandoor, maar nu is de benzine op, dankzij Gerben. Eindelijk een keer een geintje dat goed voor ons uitpakt. We kunnen die gemene dief in z’n kraag pakken, want die kan geen kant meer op.”

Sietse holde snel naar huis om zijn verrekijker op te halen. Even later tuurde hij door de verrekijker naar de boot en trok toen een raar gezicht. „Volgens mij zie ik iemand met lang haar op onze boot. Misschien is Paardenstaart de dief of anders heeft dat vreemde meisje de Kameleon gestolen.”

„Een meisje dat onze boot steelt?” Hielke viel bijna achterover van verbazing. „Niet te geloven. Hoe durft ze. Wat een gemene troel. Wie doet nou zoiets?”

Ook Sietse was verbaasd. „Hoe kan ze dat slot open hebben gekregen? Ik bedoel, meisjes kunnen ook wel sterk zijn, maar dat slot krijg je niet zomaar open.”

„Logisch,” vond Hielke. „Weet je nog dat jij dacht dat dat meisje een geweer onder haar jas verstopt had? Dat was vast een ijzeren stok of een breekijzer. Daarmee heeft ze het slot

natuurlijk geforceerd.”

De vier jongens waren heel boos op het meisje.

„Hoe komen jullie nu bij de Kameleon?” vroeg Gerben. „Ik blijf hier aan de kant, want ernaartoe zwemmen is veel te ver.”

Sietse reageerde ad rem. „Ik dacht anders dat jij vroeger aan de Olympische Spelen had meegedaan. Je bent niet aan het zwemmen, maar aan het zwammen.” Hij bedacht snel een oplossing. „Ik ga niet voor de derde keer naar Zwart. Ik ren wel naar buurvrouw Bleeker. Zij heeft een kleine rubberboot in de vaart liggen, voor als haar neefje Cor komt logeren.

Misschien mogen we dat bootje van haar lenen.”

„Maar daar kunnen we niet met z’n allen in,” zei Louw toen Sietse met de roeiboort terugkwam.

„Daarom gaan alleen Hielke en ik in de boot Zwemmen jullie maar achter ons aan,” zei Sietse voor de grap.

Maar dat vonden Kees en Louw geen goed plan.

„Wij blijven wel wachten tot jullie terugkomen,” stelde Kees voor.

„Ik zal de twee heren gezelschap houden,” zei Gerben. „Ik ken nog wel een goede mop.”

„Sterkte, Louw en Kees,” zei Sietse toen hij de peddels door het water haalde.

Het duurde nog een hele poos voordat de tweeling met de

rubberboot van mevrouw Bleeker in de buurt van hun Kameleon kwam. Hielke was zo slim geweest om eerst een vol blik benzine uit de schuur te pakken en mee te nemen. Anders zouden ze de Kameleon nooit mee naar huis krijgen. Sietse roeide zo hard hij kon naar de plek waar de Kameleon in het meer lag. Hielke hield het blik met benzine goed vast. Toen ze dichterbij kwamen, zagen de jongens een bekend meisje op hun boot Paardenstaart en Spijkerbroek waren dus helemaal niet bij de diefstal betrokken.

„Het is niet waar! Dat is inderdaad het meisje dat telkens plotseling verdween,” riep Sietse. „Wat wil zij toch van ons?” „Dat lijkt me wel duidelijk,” zei Hielke. „Ze wil onze Kameleon, maar daar moet ze met haar handen van afblijven.”

Het meisje zat snikkend op het bankje en hield haar handen voor haar ogen. Ze trilde helemaal.

Hielke en Sietse voeren steeds dichterbij en klommen vervolgens vanuit de rubberboot op hun Kameleon.

„Stomme griet,” begon Sietse boos. „Waarom steel jij onze Kameleon? We brengen je naar veldwachter Zwart en zorgen ervoor dat je je verdiende straf krijgt.”

Intussen trok Hielke met moeite de rubberboot aan boord. Het meisje snikte. „Jullie hebben groot gelijk,” stamelde ze

onzeker. „Breng me maar naar de veldwachter. Ik ben blij toe.”

„Jij blij?” Nu werd Sietse nog bozer. „Waarom ben je blij, terwijl je onze boot steelt? Leg dat maar eens uit.”

„Dat zal ik doen.” Ze veegde met haar mouw haar tranen weg.

„Ik ben Suzanne en ik woon in Jonkersveen. Mijn moeder is al een paar jaar dood. De laatste tijd was mijn vader vaak ziek en kon hij niet naar zijn werk. Toen moest ik voor hem en mijn vier jongere zusjes zorgen. Dus ging ik boodschappen halen, want wij moeten toch ook eten?”

Hielke en Sietse knikten. Ze waren benieuwd naar de rest van haar verhaal.

„Maar ik had heel weinig geld,” vertelde Suzanne tussen de snikken door. „Ik had veel gezonde spullen gevraagd, zoals fruit en groenten. Ik wilde namelijk graag dat mijn vader zo snel mogelijk weer beter werd. Ik had mijn zusje Marjon meegenomen. Zij moest de mevrouw van de winkel afleiden. Mijn zusje deed net of ze hard viel. Toen de mevrouw van de winkel naar haar toe ging, pakte ik snel alle boodschappen van de toonbank en rende weg. Mijn zusje ging er toen ook als een speer vandoor. Ik had al meteen spijt. Ik wilde me omdraaien om terug naar de winkel te gaan, maar op straat botste ik tegen een lange, magere jongen op. Ik denk dat hij

een jaar of twintig was. De boodschappen vielen onder mijn trui vandaan op de grond. Die jongen had meteen door wat ik had gedaan. Hij trok me een zijstraatje in en dreigde naar de politie te stappen als ik niet zou doen wat hij wilde. En toen de jongen vertelde dat ik minstens drie maanden in de gevangenis terecht zou komen, werd ik bang. Ik raakte in paniek, want wie moest er dan voor mijn zusjes en mijn vader zorgen?”

Hielke en Sietse waren erg onder de indruk van haar trieste verhaal en kregen medelijden met de jonge dief van de Kameleon.

„Maar wat heeft dat eigenlijk met de Kameleon te maken?” vroeg Hielke. „Ik snap er nog niet veel van.”

„Die jongen had gehoord dat in Lenten de snelste boot van de hele omgeving lag,” vertelde Suzanne.

Hielke en Sietse knikten. „Dat klopt. Onze Kameleon vaart supersnel.”

„Die jongen wilde per se die boot hebben. Ik moest de Kameleon gaan stelen en ervoor zorgen dat die bij hem terecht zou komen. Dan zou hij niets aan de politie vertellen. Ik was bang voor de celstraf en durfde niets meer bij de mevrouw van de winkel op te biechten. Moet je je voorstellen dat ik een paar maanden lang de gevangenis in moet.”

Sietse schudde zijn hoofd. „Volgens mij hoef je nooit lang in de cel als je boodschappen steelt. Zwart is onze veldwachter. Van hem krijg je alleen een bekeuring en een standje, tenminste, als je je fout wilt goedmaken.”

Suzanne ging verder met haar verhaal. „Dan hebben jullie een aardige veldwachter. Ik wil het dolgraag goedmaken, maar ik weet niet hoe. Ik heb al een paar dagen in Lenten rondgelopen. Ik moest er achter zien te komen waar de Kameleon was en of ik 'm aan de praat zou kunnen krijgen. En kijk...” Het meisje haalde een breekijzer onder haar jas vandaan. „Deze kreeg ik van die nare jongen. Hiermee kon ik de deur van jullie boothuis openmaken. Toen jullie daarstraks snel weglieden, kreeg ik eindelijk de kans om de Kameleon te stelen. Maar toen ik de deur had opengebroken, kwam er opeens een man aan. Ik kon me nog net op tijd verstoppen.”

Sietse knikte. „Dat is Gerben geweest. Hij heeft benzine uit de tank gehaald.”

Suzanne ging verder. „Toen die man weer wegging, bekeek ik de Kameleon goed. Ik was doodsbang, want ik had nog nooit met een echte boot gevaren. Ik probeerde maar wat en plotseling ging ik achteruit en toen weer vooruit. Ik voer het meer op en toen de motor er na een poosje mee ophield,

dacht ik dat ik jullie boot kapot had gemaakt. Ik zag het niet meer zitten.” Ze begon weer te snikken.

Nu snapten de jongens waarom ze de laatste dagen steeds gevolgd waren door het geheimzinnige meisje. De tweeling had erg met haar te doen.

„Huil maar niet,” zei Sietse zacht. „Jij kunt er ook niets aan doen. Weet je wat? We gaan jou helpen. Had het ons vanaf het begin maar gewoon verteld. Dan hadden we je al eerder kunnen helpen.”

„Wat gemeen van die jongen,” vond Hielke, die zijn vuisten balde. „Wie is het? Dan pakken we hem aan. Wat denkt hij wel niet om zomaar, via een onschuldig meisje, onze Kameleon te stelen? Dat is chantage.”

Het meisje haalde haar schouders op. „Ik weet niet eens wat chantage is. En hoe die jongen heet, weet ik ook niet.”

„Chantage is als iemand je afperst. Hij zet je onder druk om gemene dingen te doen, die jij niet durft te weigeren. Maar het komt allemaal goed,” suste Sietse.

„Hoef ik nu niet naar Zwart?” vroeg Suzanne, terwijl ze voor de tweede keer haar gezicht droogmaakte.

De tweeling schudde hun hoofd.

„Misschien kan kruidenier Zijlstra op zaterdag nog een hulpje gebruiken,” bedacht Sietse. „En anders de bakker of de

slager. Als je echt wilt, is er genoeg werk aan de winkel. Dan kun je het geld van de gestolen boodschappen terugverdienen. En anders moet je vragen of je in Jonkersveen in een winkel aan de slag kunt.”

Hielke had een beter idee. „Of je komt een paar keer in de week bij mijn vader de smederij aanvegen en opruimen.” Suzanne vergat even haar verdriet en vloog Sietse om de hals. „Jullie maken me heel blij,” zei ze opgelucht. Ze gaf hem een zoen op zijn wang.

„En ik dan?” vroeg Hielke.

„Jij bent ook lief,” vond Suzanne. Ze streek haar haren uit haar gezicht en gaf Hielke een dikke knuffel.

Die zag nu pas dat ze er heel mooi uitzag.

„Zo is het wel genoeg,” zei Sietse een tikkeltje jaloers. Hij dacht even na. „Wat is die andere jongen stom. Onze boot herken je meteen aan de felle kleuren. Dus als die jongen op het meer gaat varen, valt hij meteen op. Iedereen kan zien dat het onze Kameleon is. Bovendien staat de naam van onze boot erop. Wat een sukkel.”

„Nee,” zei Suzanne. „Die jongen is echt niet dom.” Ze keek opeens weer bezorgd. „Ik moest met die jongen mee naar de schilder in Jonkersveen. Hij stelde veel vragen aan de schilder. Intussen moest ik blikken donkerblauwe verf stelen.

Daarmee wilde hij de boot overschilderen.”

Sietse zuchtte. „Ook dat nog. Wat een rotzak.”

„Wanneer moest je de Kameleon bij hem afleveren?” vroeg Hielke.

„Zondagavond. Anders gaat hij maandag aangifte doen bij de politie.”

„Zondagavond, maar dat is pas over vijf dagen. Op zaterdag hebben we eerst ’s middags de instuif bij Heerenveen.” Sietse dacht even na en schoot toen in de lach. „Ik heb een plan om die gemene jongen te pakken,” zei hij met een hoge meisjesstem. „Het komt allemaal goed.”

Hielke keek zijn broer verbaasd aan en haalde toen zijn schouders op. „Ik heb er blijkbaar een zusje bij gekregen,” zei hij. Hij draaide de dop van de tank en vulde die met benzine. „Wees maar blij dat jij geen tweelingbroer hebt,” zei hij plagend tegen Suzanne.

Sietse startte de boot en stak zijn duim omhoog. Hij ging met de Kameleon rechtsaf onder de brug door. Daarna stuurde hij weer naar rechts, zodat de Kameleon het boothuis in kon. Daar wachtten Kees, Louw en Gerben op hen.

„Wat duurde dat lang,” riep Kees van grote afstand.

„We hadden even iets te bespreken met Suzanne,” legde Hielke uit.

Kees balde zijn vuist. „We gaan meteen naar Zwart. Die troel gaat de cel in.”

„Vind ik ook,” bracht Gerben in.

Sietse en Hielke schudden hun hoofd.

Intussen kwam Zwart er op zijn fiets aan. Toen hij de jongens zag, stepte hij snel af. „Hebben jullie de boot nu al terug?” vroeg hij verbaasd. „En ik ben nog niet eens klaar met mijn onderzoek.”

Hielke knikte. „Ja, de Kameleon is weer terug. Wat een geluk, hè?”

Zwart wees dreigend naar het meisje, dat verlegen op de bank van de Kameleon zat. „Heeft zij de boot gestolen?”

Gerben, Kees en Louw knikten, maar Sietse dacht even diep na. „Nee, eh... dat heeft ze niet. Sorry, Zwart. We hadden de boot een uurtje uitgeleend. Suzanne uit Jonkersveen wilde graag een stukje varen. Ze wilde wat ervaring opdoen, omdat ze misschien zelf ook een boot gaat kopen. Dat waren we helemaal vergeten. Daarom dachten we even dat de boot gepikt was.”

„Wat?” Zwart werd boos en keek Sietse vurig aan. „Bah. Wat een misselijke grap. Ik was al druk bezig met mijn onderzoek en nu heb ik al dat werk voor niets gedaan.” Zwart stapte weer op zijn fiets. „Ik ga naar huis. Dit onderzoek is definitief

afgesloten!”

Gerben, Kees en Louw keken verbaasd naar de twee schippers.

„Zijn jullie soms plotseling verliefd geworden?” plaagde Gerben. „Jullie praatten daarnet zo raar.”

Kees was het met hem eens en deed de stem van Sietse na.

„Suzanne uit Jonkersveen die een stukje wilde varen?

Ervaring wilde opdoen?” herhaalde hij op een overdreven

manier. „Wat zijn jullie stom bezig.” Hij wees met zijn wijsvinger naar het stille meisje. „Zij is een echte dief en dieven horen in de gevangenis.”

Maar Hielke en Sietse legden in het kort uit wat Suzanne hun in de boot had verteld.

De andere drie kleurden rood tot achter hun oren.

Voor al Kees keek erg schuldig. „Dat wist ik niet. Sorry, Suzanne. We gaan jou helpen.”

„Hoe laat moest je zondagavond met onze boot naar die jongen toe?” wilde Sietse weten.

„Om zeven uur,” zei Suzanne. „Maar ik durf niet meer naar hem toe.”

„Dat hoeft ook niet,” stelde Sietse haar gerust.

Hielke snapte even niets van zijn broer. „Hoe wou je die jongen dan pakken?”

Sietse keek als een slimme politieagent naar de rest „Heel simpel. Heeft iemand een blonde pruik met lange haren?” „Hoezo?” vroeg Kees. „Wil je graag voor aap lopen en er als een meisje uitzien? Ga jij je verkleeden?” Toen sloeg hij van pret met zijn handen op zijn benen. Hij bedacht dat hij op de zolder van de Woudaap een grote verkleedmand had staan, waar hij vroeger vaak mee speelde. „Volgens mij zitten er behalve pruiken ook een heksenmasker en zelfs jurken in. Leef je maar lekker uit.” Kees wendde zich tot Hielke en Louw. „Volgens mij is Sietse verliefd geworden,” fluisterde hij. „Want verliefde mensen schijnen soms heel raar te doen. Dan ken je ze echt niet meer terug.”

Toen sloeg de kerktoeren negen keer. De jongens schrokken. „Is het al zo laat?” Sietse stootte zijn broer aan. „We moeten nu echt naar huis.”

„Hoe kom jij eigenlijk thuis?” vroeg Hielke aan Suzanne. „Ik heb mijn fiets op het Raadhuisplein staan. Jullie hoeven me echt niet weg te brengen. Ik ben zo opgelucht,” antwoordde ze blij. „Wat fijn dat jullie me willen helpen.” Ze liep fluitend weg.

„Tot zondagavond!” riep Sietse haar na. „Kom maar gewoon naar het boothuis. En maak je geen zorgen. Mijn plan gaat zeker lukken.”

„Ik vind haar heel leuk,” fluisterde Hielke tegen zijn broer, zonder dat de rest het hoorde. Hij zwaaide naar haar, totdat ze de hoek om was. Hielke staarde secondelang voor zich uit. Ik vind het echt zielig voor Suzanne, dacht hij.

HOOFDSTUK VI

Twee tweelingen in actie bij Heerenveen en het scheermes slaat toe

Eindelijk was het zaterdag. Hielke en Sietse konden tijdens het ontbijt geen hap door hun keel krijgen.

„Ik ben zo benieuwd hoe het met Alle, Roel en hun opa gaat. Misschien komen ze toch bij de instuif,” zei Sietse hoopvol. Hielke twijfelde. „Maar misschien komen ze ook niet Als hun opa op sterven ligt, hebben ze wel andere dingen aan hun hoofd.”

Moeder Klinkhamer vond dat haar jongens er moe uitzagen. „Het is geen wonder dat jullie zo slecht geslapen hebben, na al die toestanden van de laatste dagen. Doe het vanmorgen maar rustig aan, anders houden jullie het voetballen vanmiddag helemaal niet vol.”

Vader Klinkhamer verslikte zich in zijn slok thee. „Rustig aan? Ik hoopte dat Hielke en Sietse mijn smederij weer eens goed gingen uitmesten en aanvegen, want ondanks de grote beurt van Gerben is het nu al weer een puinhoop.”

Hielke en Sietse schoten in de lach. „Jij hebt ons geleerd dat

we altijd goed naar mam moeten luisteren. Helaas. Wij moeten echt gaan uitrusten.”

„Mooie boel is dat,” mopperde de smid en hij deed net of hij boos was.

Moeder Klinkhamer zette de radio aan. „Stil eens, jongens. Ik wil even naar het nieuws luisteren.”

Maar het nieuws was al afgelopen, alleen het weerbericht werd nog voorgelezen. De nieuwslezer voorspelde noodweer in het noorden van het land. „Voorlopig schijnt de zon, maar in de namiddag of aan het begin van de avond steekt er een harde wind op,” klonk het uit de radio. „Die kan stormachtig zijn. Ook zal er veel neerslag vallen. De buien kunnen gepaard gaan met zwaar onweer.”

Moeder Klinkhamer keek bezorgd. „En jullie gaan nog wel voetballen. Jullie worden kletsnat.”

„We zijn niet van suiker, mam,” deed Sietse stoer.

„Bovendien is de training tegen die tijd vast al lang weer afgelopen.”

Vader Klinkhamer stond op. „Ik ga maar eens aan het werk. Weten jullie wat ik aan het maken ben?” vroeg hij aan zijn zoons.

„Geen idee,” merkte Hielke op. „Gisteren was je nog druk met de hoefijzers voor de paarden van boer Jellema.”

„Nu ben ik met iets heel anders bezig. Ik heb heel leuke opdrachten gekregen,” stelde vader Klinkhamer tevreden vast. „Ik ga ijzeren buizen lassen en daarmee kan ik scoren.” „Scoren met ijzeren buizen? Wat bedoelt u?” vroeg Sietse. „Ik ga doelen maken,” zei de smid trots.

„Doelen? U bedoelt goals die bij het voetballen worden gebruikt?” vroeg Hielke.

Vader Klinkhamer pakte zijn lasbril en knikte. „De moderne tijd breekt ook in Lenten en omgeving aan. De houten doelen die je nog in een groot gedeelte van Friesland ziet, worden steeds vaker vervangen door ijzeren. De arme houtwormen moeten maar zorgen dat ze zich ergens anders kunnen nestelen. Heerenveen heeft sinds kort doelen van ijzer, daarom willen allerlei amateurclubs in de omgeving ook ijzeren doelen. Grote doelen voor op de echte velden, en kleine goals die de clubs tijdens de trainingen op de andere velden kunnen gebruiken. Ik maak ook ijzeren haakjes aan de achterkant. Daaraan kunnen de netten bevestigd worden. Dus voorlopig is er werk genoeg aan de winkel.” De smid liep naar de smederij en zette daar zijn lasbril op.

Tegen het einde van de morgen stuurde Sietse de Kameleon het boothuis uit. Hielke zat naast hem, en Louw zat op het bankje. Hielke en Sietse hadden wat sportkleding en

schoenen bij elkaar gezocht en in een boodschappentas gepropt. Via de vaart voeren ze naar het meer van Lenten en haalden toen bij de Woudaap Kees op.

„Best wel gek dat wij gaan voetballen,” zei Kees. „Ik hou er eigenlijk helemaal niet van. De enige ballen waar ik gek op ben, zijn gehaktballen. Straks lachen ze ons allemaal uit als we over de bal struikelen.”

„Nou en,” deed Hielke onverschillig. „Dat kan iedereen overkomen. We doen voor de lol mee.”

„De enigen die wel goed kunnen voetballen, zijn Alle en Roel,” zei Sietse. „Ik hoop zo dat ze straks komen. Dan kunnen jullie ook kennismaken met de profs van de toekomst.”

De weg naar Heerenveen was niet zo lang. De jongens voeren via het meer van Lenten naar de oude Zandsloot, die uitkwam in de Terhernster Poel. Via het Droge Gat en de Terkaplester Poel ging de Kameleon naar het Akkrumerrak en vervolgens door het Deel. Ten slotte voeren ze door het Monnikerak, waar ze halverwege onder de spoorbrug door gingen.

„Als we een keer tijd hebben, gaan we aan het einde van het Monnikerak linksaf,” stelde Sietse aan Kees voor.

„Waarom dan?” vroeg die.

„Je bent toch gek op bosjes en doolhoven? Daar is een prachtig natuurgebied, ontstaan doordat ze veen hebben afgegraven. Je vindt daar zogenaamde petgaten, een doolhof van water en riet.”

„Lijkt me leuk,” zei Kees.

Dit keer ging Sietse rechtdoor bij het Monnikerak. Via de Heeresloot kwamen ze, na ongeveer twintig minuten varen, in Heerenveen aan. Ze legden de Kameleon aan en renden naar de ingang van het stadion.

„Zouden ze er zijn?” vroeg Sietse nieuwsgierig.

„Dat zien we zo,” zei Hielke opgewonden. „Als we de hoek om zijn, weten we het.”

De vier jongens waren opgelucht toen ze bij de ingang kwamen.

„Kijk daar eens! Het zijn Alle en Roel.” Sietse, die de boodschappentas goed vasthield, rende op zijn klompen zo hard hij kon op de rossige tweeling af.

De andere drie volgden hem.

„Hoe gaat het met jullie? Fijn, dat we jullie weer zien.” Hielke stelde de twee voetbalfanaten voor aan Louw en Kees.

„Met ons gaat het goed,” vertelde Roel. „Onze ouders hebben ons hiernaartoe gebracht, maar ze zijn meteen weer naar het ziekenhuis gereden om bij opa Nop te zijn. Ik hoop

maar dat hij helemaal beter wordt.”

„Laten we naar binnen gaan,” stelde Alle voor.

Ze liepen naar de grote poort aan het begin van het stadion.

Daar was het een drukte van belang.

Bij de ingang stond een mevrouw met een groot vel papier in haar handen. „Hoe heten jullie?” vroeg ze aan de zes jongens.

„Hielke en Sietse Klinkhamer,” wees Sietse, „en dit zijn Louw Vrolijk en Kees Dijkstra. En daar is de tweeling Alle en Roel de Graaf. Schrijft u die twee namen maar op, want volgens de scout van Heerenveen zijn het echte talenten.”

„Ik hoop het,” zei de vriendelijke mevrouw en ze noteerde snel de namen. „Jullie mogen naar kleedkamer 3. Daar komt trainer Gertjan van der Velde jullie straks ophalen en dan zal hij jullie precies uitleggen wat de bedoeling is van deze instuif.”

In het stadion keken de zes jongens hun ogen uit.

„Wat zien die kleedkamers er mooi uit,” zei Sietse. „Ik had nog nooit een stadion van binnen gezien.”

„Jammer dat onze ouders er niet zijn,” treurde Alle. „Ze komen elke training en elke wedstrijd naar ons kijken.

Trainen we eindelijk een keer in een echt stadion, kunnen ze er niet bij zijn.”

Sietse zag dat ook Roel er met zijn gedachten niet goed bij was.

„Ik ben zo benieuwd of opa Nop ooit weer beter wordt. Hij moet beter worden,” fluisterde Roel tegen hem.

„Maak je nou geen zorgen,” vond Sietse. „Geniet eerst maar van deze instuif.”

De jongens kleedden zich snel om. De grote kleedkamer zat propvol, maar gelukkig konden de twee tweelingen en Kees en Louw toch nog een haakje vinden om hun kleren op te hangen.

Toen Alle klaar was, liet hij trots de klompen met de initialen A. L. aan Hielke en Sietse zien. „Zie je wel. Ik heb mijn geluksklompen altijd bij me. Hopelijk brengen die ons vandaag ook geluk.”

Sietse stak zijn vrienden een hart onder de riem. „Als die trainers niet blind zijn, zien ze vast wel hoe goed jullie kunnen voetballen.”

Toen stootte Alle zijn broer aan. Hij keek een beetje angstig. „Kijk eens wie daar in de hoek zit,” fluisterde hij. „Wat een ramp.”

Roel verschoot van kleur. „Het is niet waar. In de competitie hebben we altijd last van hem en nou is hij ook hier.”

„Waar hebben jullie het over?” vroeg Sietse.

„In de hoek zit ‚Scheermes’,” legde Alle uit.

Hielke verstond het niet zo goed. „Wat zeg je? Moet jij je al scheren met een scheermes? Ik nog lang niet. Dat duurt nog wel een paar jaar.” En hij wreef tevreden over zijn gladde, onbehaarde kin. „Maar dat vind ik ook helemaal niet erg.”

„Nee, ik heb het niet over scheren. Die jongen daar is Sam Scheerder,” zei Alle, „maar iedereen noemt hem Sam Scheermes. Dat komt omdat hij zo dol is als een stier. Hij schopt elke tegenstander die bij hem in de buurt komt, onderuit.”

„Maar voetbal is toch gewoon een spelletje?” zei Sietse verbaasd.

„Ben ik met je eens,” zei Alle, „maar niet voor Scheermes. Als hij iemand het ziekenhuis in kan schoppen, doet hij dat. Als Sam Scheermes eraan komt, spring dan maar twee meter de lucht in, anders ga je voor de bijl.”

Sam Scheermes keek met een gemene blik in de richting van de rossige tweeling.

Het was een geroezemoes van jewelste in de kleedkamer, totdat trainer Gertjan van der Velde eindelijk binnenkwam.

„Goedemiddag heren,” zei de trainer. „Hebben jullie er zin in?”

„Ja!” riep iedereen.

De trainer van Heerenveen had een lange lijst met namen bij zich. Hij noemde de namen een voor een op en gaf iedereen een wit lapje katoen met een nummer erop. „Dit vierkantje maak je met een veiligheidsspeld vast aan je shirt,” legde de trainer uit. „Aan de hand van het nummer kunnen de andere trainers precies zien hoe jullie heten.”

Na een poosje noemde Van der Velde de namen van Hielke en Sietse op. „Hé, wacht eens even. Zijn jullie Hielke en Sietse Klinkhamer? Van die boot?”

„Ja,” knikte de tweeling trots. „Van de Kameleon.”

„Precies,” zei de man. „Nu weet ik het weer. Jullie zijn die tweeling die wel eens mensen uit het water redt en dan met een grote foto in de krant komt. Ik heb ook gelezen dat jullie een medaille van de burgemeester kregen vanwege jullie heldhaftige daden. Wat leuk dat jullie vanmiddag bij Heerenveen komen voetballen.”

„Maar we kunnen het niet zo heel goed,” verontschuldigde Hielke zich.

„Dat maakt helemaal niet uit,” vond de trainer. „Vandaag mag iedereen meedoen. Iedereen wil tegenwoordig profvoetballer worden, maar dat geluk is slechts voor enkele talenten weggelegd.”

„Alle en Roel de Graaf zijn wel heel goede voetballers,”

vertelde Sietse, die graag reclame voor zijn twee nieuwe vrienden maakte.

De roodharige tweeling kreeg nu wangen als tomaten en keek verlegen rond.

„Dat moeten we maar even afwachten,” vond de trainer. „Dat zal tijdens de training wel blijken.”

Hielke en Sietse spelden respectievelijk de nummers 23 en 24 op hun shirt. Louw en Kees kregen nummer 25 en 26, Alle en Roel 27 en 28.

Trainer Van der Velde legde intussen uit wat er zoal op het programma stond. „Na de warming-up krijgt iedereen een bal. Gaan we eerst lekker een balletje hooghouden. Je mag je voeten, bovenbeen, borst en hoofd gebruiken. Zo kunnen we al een beetje beoordelen hoe het met je techniek gesteld is. Daarna spelen we verschillende positiespelletjes, zoals vijf tegen twee en zes tegen drie.”

„Maar dat is toch niet eerlijk,” merkte Sietse op. „Kunt u niet beter vier tegen vier doen of zes tegen zes?”

De trainer van Heerenveen lachte. „Daar heb je misschien gelijk in. Maar wij als trainers kunnen met vijf tegen twee wel meteen zien hoe er samengespeeld wordt door de vijf aanvallers en hoe er verdedigd wordt door de twee verdedigers. Na de diverse positiespelen gaan we trappen en

passen en daarna afwerken op doel. We sluiten af met een grote partij over het hele veld.” Hij keek naar Sietse. „Die partij wordt qua aantal spelers wel eerlijk. Mijn collega-trainers staan langs de lijn en zullen aantekeningen maken. Als we echt vinden dat je talent hebt, krijg je binnen enkele dagen een brief van ons thuis.” De trainer haalde zijn schouders op. „Maar als het niveau ons tegenvalt, ontvang je geen brief. Dus wil je graag een uitnodiging van Heerenveen in je bus, laat dan maar eens zien wat je waard bent.”

Hielke haalde zijn schouders op. „Ik weet zeker dat postbode Sjoerd Bonnema geen brief voor ons zal hebben.”

„Daar zit ik ook niet echt op te wachten,” gaf Sietse toe. „Een middagje voetballen is leuk, maar daarna gaan we lekker weer het water op.” Hij keek naar de andere tweeling.

Alle en Roel zaten gespannen op de bank en concentreerden zich op de naderende training.

De trainer stak zijn hand op. „O, ja. Dat zou ik bijna vergeten. Na afloop krijgen jullie een verrassing.”

„Wat is de verrassing?” vroeg Sietse nieuwsgierig.

„Dat verklap ik pas na de training. Kom heren, we gaan naar buiten. Het feest gaat beginnen, dus geniet van deze middag. En denk niet meteen dat je een prof wordt,” temperde de trainer het optimisme van sommige gretige spelers.

De voetballers liepen gedwee achter de trainer aan. Op het veld lagen veel ballen klaar. Sietse en Hielke hadden hun overall en klompen verwisseld voor een korte blauwe broek, een wit hemd en gewone schoenen. Ze keken elkaar aan en begonnen te lachen.

„Het is net of ik een andere broer heb gekregen,” zei Sietse.

„Ik heb jou nog nooit in sportkleding gezien. Best wel raar.”

„Ik kan toch moeilijk in een overall aan de training meedoen,” vond Hielke.

Roel zou dat wel een komisch gezicht vinden. „Dan val je in ieder geval op, ook al is het dan niet als voetballer.”

De schippers van de Kameleon keken vol bewondering naar het stadion.

„Wat is het stadion groot, geweldig,” vond Hielke.

Er waren slechts een paar honderd toeschouwers aanwezig.

Onder hen bevond zich ook Gerben Zonderland.

„Ha, die Gerben,” riep Sietse. Hij zwaaide. „Heb je je brommer weer bij je?”

Gerben keek verbaasd. „Ja, maar hoe weet je dat?”

„Omdat je je helm nog op hebt,” antwoordde Sietse.

„O, stom van me!” Gerben schrok en hij maakte het riempje van de helm snel los. „Ik kom speciaal naar jullie kijken,” riep hij naar Hielke en Sietse. „Jullie zien voetballen, lijkt me nog

leuker dan de mooiste lachfilm die nu in de bioscoop draait.” „Je doet maar.” Sietse keek dromerig voor zich uit. „Wat is het prachtig. Je zou hier maar mogen voetballen als het stadion uitverkocht is.”

„Tja, dat is niet voor ons weggelegd,” wist Hielke en hij zwaaide intussen ook enthousiast naar Gerben.

„Maar jullie zijn weer goed in andere dingen,” vond Alle. „En dat is ook...”

Trainer Van der Velde blies hard op zijn fluit. „Genoeg gekletst, heren. Kom allemaal even hier.”

De ongeveer veertig voetballers gingen in een kring om de trainer staan.

„We lopen eerst rustig heen en weer over de breedte van het veld,” legde hij uit. „We gaan onze spieren soepel maken, voordat we baloefeningen gaan doen.”

De zes jongens deden de verschillende oefeningen zo veel mogelijk met elkaar. Sietse en Hielke hadden veel lol. Bij het dribbelen met de bal kwamen ze soms flink in de knoop met hun benen, maar gelukkig konden ze er zelf ook om lachen. Sietse maaide drie keer volledig over de bal heen en de schoten van Hielke kwamen steeds verkeerd terecht.

Kees maakte het nog bonter. Hij stapte per ongeluk boven op de bal en viel met een smak neer. „Ik zei toch dat ik beter kan

omgaan met lekkere gehaktballen, dan met die stomme leren voetballen.”

Louw kreeg de slappe lach, maar kopte zelf tot vijf keer toe klungelig onder een bal door.

„Jullie vieren moeten gaan optreden met jullie eigen voetbalshow,” vond Gerben. Hij sloeg uitbundig met zijn handen op zijn benen. „Ik kom niet meer bij van het lachen.” Ook de trainers die langs de lijn aan het observeren waren, hadden moeite hun lachen in te houden, als ze de vier onhandige voetballers aan het werk zagen.

Een keer pakte Sietse per ongeluk de bal met zijn handen op. „Hands,” zei de trainer. „Vrije trap voor de tegenpartij.” Gerben schreeuwde vanaf de tribune: „Sietse dacht zeker dat hij aan het korfballen was. Bij die sport moet je je handen juist wel gebruiken, maar voetballen doe je nog steeds met je voeten.”

Om een harde confrontatie met het Scheermes te vermijden, deden de jongens de verschillende trainingsvormen zo veel mogelijk in hun groepje van zes. Hielke en Sietse konden daardoor zien dat Alle en Roel wel goed op dreef waren tijdens de instuif. Ze stalen de show, ondanks dat ze de afgelopen nachten door de zorgen om hun opa bijna niet geslapen hadden. Iedereen kon meteen zien dat ze veel talent

hadden. De trainers die langs de kant stonden, maakten telkens aantekeningen, en Sietse en Hielke merkten dat die oefenmeesters vooral veel oog hadden voor de capaciteiten van Alle en Roel de Graaf.

Tijdens het afwerken op doel ging het met Alle en Roel nog beter. Bij deze oefening kwamen vanaf de zijkanten steeds voorzetten, die door verschillende spelers om beurten ingekopt of ingeschoten moesten worden.

De jeugdige doelman die in de goal stond, zag de ballen van Alle en Roel als een raket inslaan. „Daar kan ik echt niet bij,” mopperde de arme keeper. „Die twee rode spelers schieten veel te hard.”

Zelfs trainer Gertjan van der Velde klapte enthousiast voor de twee jonge talenten.

Tijdens het partij spel aan het einde van de training ging het mis. Scheermes was een van de tegenstanders van de zes jongens. Hij wreef in zijn handen, lachte vals en wenkte daarna naar Roel. „Kom maar op, als je durft. Probeer me maar niet te passeren, want dan ga je vlak.”

„Dat zullen we nog wel eens zien,” blufte Roel.

„Je doet wel normaal, hè!” riep Sietse tegen Scheermes. „Je moet sportief voetballen.”

„Dat maak ik zelf wel uit. Jij voetbalt als een baby, sukkel,”

siste Sam Scheerder. „Hou jij je mond maar dicht.”

Trainer Gertjan van der Velde kwam ertussen. „Heren, zit niet te bakkeleien. Degene die zeurt, stuur ik weg. Ga lekker voetballen.”

Dat deden de twee partijen in eerste instantie ook, maar na vijf minuten spelen sloeg de vlam in de pan. Hielke kreeg de bal en schopte die met zijn ogen dicht naar voren. Bij toeval kwam de bal bij Alle terecht. Die stopte de bal vakkundig af, maakte een mooie schijnbeweging en gaf een pass naar Roel. Die passeerde op zijn beurt drie verdedigers en kwam toen oog in oog met het Scheermes te staan. Roel dribbelde op de woeste verdediger af en sprong omhoog, juist op het moment dat Sam Scheerder een gemene tackle inzette. De verdediger sprong met twee benen gestrekt naar voren, maar miste Roel. Verslagen lag hij op de grond. Hij krabbelde echter snel weer overeind.

„Klasse, Roel!” riep Alle. „Dit wordt een goal. Ga door.”

Roel kwam alleen voor de keeper. Hij maakte een prachtige schaarbeweging en liep de misgraiende doelman voorbij. Toen Roel de bal in het lege doel wilde schieten, voelde hij de hete adem van het Scheermes in zijn nek. Die zette een vernietigende tackle in. Roel kreeg een doodschop tegen zijn enkel. Hij schreeuwde het uit van de pijn en hield zijn

geblesseerde enkel met twee handen vast.

Trainer Gertjan van der Velde floot de partij onmiddellijk af.

Tegen Sam Scheerder was hij onverbiddelijk. „Wegwezen, nummer 13,” schreeuwde hij. „Wat een onsportief gedrag, om zomaar iemand onderuit te halen. Walgelijk. Je hoeft je nooit meer bij Heerenveen op het veld te vertonen.”

Maar Roel had andere zorgen aan zijn hoofd. Zijn vrienden en zijn broer Alle droegen hem van het veld af, naar de kleedkamer. „Die brief van Heerenveen kan ik wel vergeten,” snikte hij, „want nu kan ik niet meer laten zien wat ik waard ben.”

„Wat maakt dat uit?” vroeg Sietse. „Wees maar blij dat je Scheermes niet meer tegenkomt. En volgens mij weten die trainers al lang dat je heel goed kunt voetballen.”

Roel trok zijn voetbalschoen uit en koelde zijn enkel onder de kraan, om de zwelling enigszins tegen te gaan. Toch kreeg hij al snel een dikke enkel. Toen Scheermes zijn tas met spullen had gepakt en de kleedkamer uitliep, keek hij Roel nog een keer kwaad aan.

Een half uur later was de instuif afgelopen en kwam de rest van de spelers de kleedkamer in. Iedereen was bezorgd om Roel.

Die zat op de bank met een verbeterd gezicht. „Het gaat niet

goed,” zei hij.

„We gaan straks met jou naar de dokter. Misschien heb je een gebroken enkel en word je doorgestuurd naar het ziekenhuis,” zei Sietse.

De trainer kwam ook even kijken en voelde voorzichtig aan de enkel. „Hm. Waarschijnlijk heb je niets gebroken. Ik denk zelf aan een zware kneuzing. Wat vervelend voor je.”

„Hoe lang zal dat duren?” vroeg Roel. „Misschien kan ik nooit meer voetballen.”

„Ik denk dat dat wel meevalt,” stelde Gertjan van der Velde hem gerust. „Met een week of vier zal het zeker wel over zijn. Maar ga straks in ieder geval even naar de dokter. Die heeft er meer verstand van dan ik. Als anderen jou ondersteunen, kun je dan straks nog meelopen?”

Sietse kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

„Meelopen? Heeft dat met de verrassing te maken? Wat is die verrassing nou precies?” wilde hij weten.

„Ik zal jullie niet langer in spanning houden. De verrassing is dat jullie een gratis rondleiding krijgen door het hele stadion,” vertelde trainer Gertjan van der Velde trots. „Onze nieuwe medewerkster zal jullie alles laten zien en het een en ander over Heerenveen vertellen.”

Een spontaan gejuich barstte los in de kleedkamer.

HOOFDSTUK VII

Alle weet alles over Abe en de bekers verdwijnen uit de pronkkamer

Alle spelers gingen zich eerst wassen en verzamelden zich daarna in de grote hal. Daar werden ze opgehaald door een vriendelijke mevrouw.

„Ik ga de rondleiding doen,” zei ze. „Ik ben nieuw hier, maar ik heb me goed voorbereid. Het wordt vast heel gezellig en leerzaam.”

Hielke en Sietse ondersteunden Roel, die door zijn zware blessure erg mank liep.

De mevrouw van de rondleiding liet het gezelschap eerst alle kleedkamers zien. Daarna ging ze met hen naar een hal, waar een grote foto van een voetballer hing.

Ze wees: „Kijk, dit is nu Abe Lenstra. Hij is de beroemdste voetballer van heel Friesland.”

Alle kon zijn mond niet houden. „Dat klopt. Hij was de allerbeste voetballer van Heerenveen. Abe heeft 47 keer in het Nederlands Elftal gespeeld,” vulde hij aan. „Hij had veel meer interlands kunnen spelen, maar in de oorlogsjaren van

1940 tot en met 1945 speelde het Nederlands Elftal nauwelijks wedstrijden. Abe Lenstra was niet alleen een supervoetballer, hij was ook heel goed in andere sporten. In totaal heeft hij ongeveer 850 doelpunten gemaakt. Hij maakte zijn debuut als jongetje van vijftien en stopte pas met voetballen toen hij 42 jaar oud was. Abe was super.”

„Zo?” reageerde de mevrouw verbaasd. „Ik kan mijn blaadje met aantekeningen wel weggooien. Hoe weet je dat allemaal?”

„Simpel,” meende Alle. „Elke voetballiefhebber weet dat.”

Sietse had een goed idee. „Als die mevrouw een keer verhinderd is, kun jij de mensen mooi gaan rondleiden.”

Maar daar had Alle weinig trek in. „Ik sta liever op het veld om zelf te voetballen.”

„Wist je ook dat Abe Lenstra als jochie van een jaar of twaalf op klompen voetbalde?” vroeg de rondleidster. „Op zijn klompen stonden de initialen A. L. We zouden die klompen graag hier tentoon willen stellen, maar helaas zijn ze vroeger zoekgeraakt.”

Alle reageerde alsof hij door de bliksem was getroffen. „A. L. op de klompen van Abe Lenstra? Nou breekt mijn klomp. Die klompen heb ik! Ik heb ze als klein kind cadeau gekregen van mijn opa.”

„Echt waar?” vroeg de vrouw.

„Ja,” knikte Alle. „Hij heeft ze op een rommelmarkt gevonden en ze speciaal voor mij gekocht. Kijk, het zijn deze.” Hij maakte zijn sporttas snel open en haalde er zijn geluysklompen uit. „Als ik ooit nog bij Heerenveen kom voetballen, mag u mijn klompen houden.” Toen was hij even stil en dacht weer aan zijn zieke opa.

Sietse had het in de gaten en sloeg een arm om Alle heen.

„Gaat het weer een beetje?”

Alle knikte en slikte een snik weg.

„Geweldig dat we die klompen krijgen,” zei de vrouw.

„En maak je een goede kans om bij Heerenveen te komen?”

„Ja hoor,” zei Hielke resoluut, „en Roel ook, ook al loopt hij nu even mank.”

„Het zal mij benieuwen.” De mevrouw vertelde daarna nog heel veel over de geschiedenis van Heerenveen. „De club is in 1920 opgericht en heette destijds Athleta. Toen men een jaar later de club Spartaan wilde noemen, mocht dat niet van de Nederlandse Voetbalbond. Die accepteerde die naam niet, omdat er meerdere clubs met dezelfde naam waren. Vanaf 1922 werd de club daarom eenvoudigweg „Heerenveen’ genoemd.”

Iedereen hing aan haar lippen.

„Zullen we nu naar de pronkkamer gaan?” stelde ze voor.

„Daar staan alle bekers. Heerenveen heeft er sinds de oprichting al heel wat gewonnen. Ze hebben in het buitenland zelfs een keer een gouden cup met diamanten gewonnen. Die is heel veel geld waard. Wat dat betreft staat er een heel kapitaal aan bekers.”

De groep liep nieuwsgierig achter de rondleidster aan. Sietse liep samen met Hielke een beetje achteraan, omdat ze Roel op sleeptouw namen.

„Hé, wat gebeurt daar? Wat raar. Zie ik dat goed?” Sietse wreef met een hand in zijn ogen.

„Volgens mij breken ze de pronkkamer af,” vermoedde Hielke.

Twee mannen liepen de pronkkamer in en uit en stopten allemaal blinkende bekers in grote tassen.

Sietse zag ook de supergrote gouden cup, met glinsterende diamanten. „Wie zijn dat?” fluisterde hij tegen Hielke. „Ze komen me zo bekend voor. Volgens mij heb ik ze eerder gezien.”

„Geen idee,” zei Hielke schouderophalend.

De twee mannen reageerden koel toen het gezelschap de pronkkamer in kwam.

„Wist u niet dat wij vandaag zouden komen?” vroeg een van de twee mannen aan de rondleidster.

„Nee. Ik weet nergens van. Maar dat komt vast omdat ik dit werk vandaag pas voor het eerst doe. Ik wilde deze jonge voetballers graag alle bekertjes van Heerenveen laten zien. Daar pronken wij graag mee.”

„Dat kan ik me goed voorstellen,” zei de andere man. „Maar over een poosje kunt u nog meer pronken met al deze prachtige bekertjes, want we nemen ze mee naar ons bedrijfje. We zijn gespecialiseerd in het reinigen van bekertjes. Als u goed kijkt, ziet u dat er op al dat zilver en goud donkere plekjezjes zitten.”

De mevrouw knikte.

„Dat komt door de ouderdom,” ging de man verder.

„Sommige bekertjes zijn al meer dan veertig jaar oud. Wij zorgen er met een speciaal middel voor dat ze weer prachtig gaan glimmen. We brengen ze morgen weer terug. Ik verzeker u dat u dan vanwege de schittering een zonnebril moet dragen tijdens uw rondleiding.”

De vrouw schoot in de lach. „Dat is me ook wat. Nou ja, als u het heeft afgesproken, neemt u ze dan maar mee.”

Sietse zag dat de twee mannen elkaar stiekem een knipoog gaven. Gehaast liepen ze de pronkkamer uit. Ze droegen een overal met hun naam erop. Bij de ene man stond er André op en bij de andere man Bart.

Hielke en Sietse hoorden gegniffel achter zich. Kees en Louw schoten in de lach.

„Vind je het soms leuk dat we nu de bekers niet kunnen zien?” vroeg Sietse geïrriteerd.

„Nee, natuurlijk niet,” antwoordde Kees. „Ik zat me te bedenken dat die mensen die de bekers schoonmaken, misschien wel Cup van hun achternaam heten. Dan zijn het de broers A. Cup en B. Cup.”

„Nou en?” vroeg Hielke.

„Toen zei ik,” vulde Louw aan, „dat ze misschien nog wel een broer hebben die Chris heet. Dat zou dan C. Cup zijn.” Hij spreidde zijn handen en plaatste de zijkantten ervan net onder zijn borstkas.

Andere jongens begonnen ook te lachen, maar de twee tweelingen zagen er de grap niet van in.

Terwijl er nog volop gegrinnikt werd, ging er bij Sietse opeens een lampje branden. Hij keek tegen de ruggen van de mannen aan en zag dat één man een pet droeg met daaronder een grote knot met haren, alsof hij er een paardenstaart onder had gepropt. „Verrek!” riep hij. „Nu weet ik het. Het zijn Paardenstaart en Spijkerbroek. Hou ze tegen! Sla alarm.”

De twee dieven maakten zich snel uit de voeten.

„Volgens mij, eh... heb je gelijk,” stamelde Hielke. „Waarom hebben we ze niet eerder herkend?”

„Dat komt vast doordat Spijkerbroek een overall droeg en Paardenstaart zijn staart verstopt had onder zijn pet,” zei Sietse. „Ze gaan er vast met de gouden cup en de andere bekers vandoor en brengen ze nooit meer terug.”

Vijf jongens renden de pronkkamer uit, terwijl Roel er vanwege zijn zere enkel een stuk achteraan hinkelde.

Er ontstond paniek. Iedereen was geschrokken en rende door elkaar heen.

„Wat is er aan de hand?” riep de mevrouw van de rondleiding.

„Jullie pronkkamer wordt leeggeroofd,” schreeuwde Sietse over zijn schouder.

De mevrouw rende naar de telefoon en toetste snel een nummer in. „Joop, ik geloof dat we beroofd worden!” riep ze met trillende stem. „Doe alle deuren dicht en bel meteen de politie.”

Hielke en Sietse en de andere jongens renden de hal in. Daar holde de portier naar de deur en trok die met een harde klap dicht. Maar het was te laat, want de twee dieven waren al verdwenen.

Hielke en Sietse wilden erachteraan, maar stuitten vervolgens

op de gesloten deur.

„Maak open,” beval Sietse en hij stompte uit een gevoel van onmacht tegen het houten kozijn. „Snel, ze gaan er met de bekers vandoor.”

De man deed net of hij verbaasd was. Hij pakte de sleutel, maar liet die vallen.

„Opschieten!” riep Hielke.

„Ja ja, doe maar rustig.” De slome man pakte de sleutel op en draaide de deur met tegenzin open. „Bij Heerenveen weten ze ook niet wat ze willen,” mopperde hij. „De ene keer moet ik de deur sluiten en de andere keer moet die juist weer open. Oké, dan gaat die deur nu weer open. Jullie je zin. Ik ga de politie bellen.”

De jongens renden zo snel ze konden, hoewel de snelheid van Hielke en Sietse beperkt werd door hun houten klompen. Roel kwam er pas later achteraan hinken, omdat hij slechts de beschikking had over één gezond been.

Sietse lachte tevreden toen hij vlak bij de ingang van het stadion een kleine bestelwagen zag. Daar stond op:

Gebroeders André en Bart. „Kijk, hun auto staat er nog. Wat een sukkels. Als ze nu nog weg willen rijden, zijn ze veel te laat.” Sietse was woedend op de dieven. „De prachtige bekers van Heerenveen stelen is laf. We grijpen ze in hun kraag.”

De tweeling ging met Alle, Kees en Louw op de bestelwagen af, maar toen ze door het raampje keken, bleek er niemand in de auto te zitten.

„Dit is hun vluchtauto helemaal niet,” klaagde Sietse, die ook nog even onder de auto keek, maar er niets zag. „Ze zijn blijkbaar toch slimmer dan ik dacht.”

Hielke kraakte zijn grijze hersencellen. „Weet je nog waar ze het toen op de Doolhof over hadden? Dat ze op een manier wilden vluchten, die niemand zou verwachten.”

„Dan hebben ze vast een fiets bij het stadion neergezet,” vermoedde Kees.

Maar Hielke dacht van niet. „Je valt erg op als je met zulke grote tassen vol kostbare bekers op een fiets zit. Zo dom zullen ze echt niet zijn.”

„Wacht eens even.” Sietse stompte zachtjes met zijn vuist tegen zijn hoofd. „Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb. Hoe zijn die dieven op de Doolhof gekomen?”

„Simpel. Met hun witte speedboot,” zei Louw.

„Precies. Ze vluchten met een boot. Die auto hebben ze waarschijnlijk voor het stadion gezet om de aandacht af te leiden. Kom op, Hielke, we gaan naar de Kameleon. We komen straks terug. Blijven jullie bij Roel?” vroeg hij aan Alle, Louw en Kees. „Met zes man in de boot gaan we niet snel

genoeg.”

De andere jongens knikten.

De schippers van de Kameleon waren snel bij hun boot. Ze gooiden er de boodschappentas met sportkleding in. Hielke maakte snel de lijnen los, waarna Sietse de motor startte.

„Ik denk dat ze uiteindelijk via het meer van Lenten willen ontsnappen,” vermoedde Sietse, die geconcentreerd aan het roer zat. Hij scheurde met zijn boot over het meer. Mede door de opstekende wind was het water onrustig. De golven werden steeds hoger.

„Ik zie de dieven nog niet,” zei Hielke. „Maar als jij gelijk hebt, moeten we zo snel mogelijk in de richting van Lenten terugvaren.”

Sietse knikte, gaf plankgas en zette de achtervolging in. De Kameleon voer op topsnelheid. De golven sloegen wild tegen de voorsteven van de boot.

De zonnestralen hadden inmiddels fors aan kracht ingeboet. Ze maakten plaats voor donkere wolken, die dreigend boven het meer hingen. Het werd steeds donkerder en de wind stak nog meer op. De meeste boten voeren naar de oever, waar de mensen naar een droge en veilige plek vluchtten.

Het zicht van Hielke en Sietse was beperkt. Vanwege de harde wind moest de tweeling hun ogen half dicht knijpen.

Na ongeveer tien minuten wees Hielke voor hen. „Kijk daar.” Sietse ving ook een glimp op van de speedboot.

„Dat zijn ze. Ga nou harder!” riep Hielke.

„Ik geef al vol gas,” schreeuwde Sietse terug. „Volgens mij komen we steeds iets dichterbij.”

„Dat is niet genoeg,” vond Hielke. „We hebben nog minstens vijftig meter achterstand. Dat maken we nooit helemaal goed.”

Toen kregen de schippers van de Kameleon hulp uit onverwachte hoek. Er voer een grote vrachtboot op het meer.

De speedboot moest van haar rechte lijn afwijken om een botsing te voorkomen. De twee dieven gooiden het roer radicaal om, zodat een ongeluk op het laatste nippertje werd voorkomen. Hielke en Sietse konden wel rechtdoor varen en haalden daardoor de achterstand bijna in.

Het noodweer breidde zich intussen razendsnel uit. Felle bliksemschichten werden een paar seconden later gevolgd door harde, dreigende onweersknallen. De regen kwam met bakken uit de lucht en de opstekende storm veranderde het gladde meer in een kolkende watermassa.

„Moeten we niet teruggaan?” vroeg Hielke.

„Tuurlijk niet,” vond Sietse. „We hebben de dieven bijna te pakken.” Hij kon geen hand meer voor ogen zien en had moeite de boot in bedwang te houden.

De Kameleon naderde de speedboot tot op enkele meters. Ze waren nu op een smal stuk van het meer gekomen, dat na een scherpe bocht naar rechts weer wat breder werd. De speedboot sloeg op het juiste moment af, maar de dieven zagen een roeiboot over het hoofd.

Hielke en Sietse zagen dat in de roeiboot een man en een vrouw vergeefs naar de wal probeerden te roeien. Verschrikt keek de tweeling naar het naderende onheil.

De speedboot van de twee dieven, die nog steeds op volle snelheid lag, ramde met de punt de zijkant van de roeiboot. De dieven schrokken zich wezenloos en vielen naar voren, tegen de ruit van hun boot. Dat was hun geluk, anders waren ze in het water beland.

Na een ogenblik kreeg de dief aan het roer weer grip op de speedboot en grijnzend nam hij meer afstand van de Kameleon. De speedboot was beschadigd, maar vervolgde toch zijn weg.

De man en de vrouw van de roeiboot kregen de schrik van hun leven. Door de enorme klap verloren ze hun evenwicht en sloegen ze overboord. Ze kwamen in de woeste golven terecht en hadden veel moeite om hun hoofd boven water te houden. De zijkant van hun roeiboot was helemaal vernield. Door de hoge golven ging de boot wild heen en weer en door

de sterke stroming dreef hij af.

Sietse gooide uit alle macht het roer om, om te verhinderen dat hij over de twee slachtoffers heen zou varen. Als hij had gewild, had hij de achtervolging succesvol kunnen afronden en de dieven kunnen inrekenen. Maar geen haar op zijn hoofd dacht eraan om de arme drenkelingen aan hun lot over te laten.

Sietse minderde vaart en ging met de Kameleon op de man en de vrouw af. Hij keek zijn broer aan zonder iets te zeggen, Hielke snapte meteen wat de bedoeling was.

De jongens schopten snel hun klompen uit. Ze gingen op de reling staan en doken het wilde water in. Sietse en Hielke zwommen naar de slachtoffers, maar door het plotselinge noodweer kwam de tweeling nauwelijks vooruit.

De twee slachtoffers snakten naar adem en verdwenen steeds verder in de woeste golven.

„Ze verdrinken,” riep Hielke. „We moeten harder zwemmen.”

„Dat probeer ik ook,” gilde Sietse terug. „Maar de stroming is te sterk.”

Hielke was buiten adem, maar toch pepte hij zijn broer en zichzelf op. „We moeten echt harder zwemmen, anders is het te laat. Kom op, Sietse, we kunnen het.”

Toen ze eindelijk op de onheilsplek aankwamen, haalden ze eerst een paar keer diep adem en doken vervolgens naar beneden.

Na twintig seconden kwamen ze weer boven. Sietse snakte naar adem en keek Hielke, die erg hijgde, bezorgd aan. „Ik kan ze niet vinden. Ik ben bang dat die mensen verdronken zijn.”

„Ik ook,” zei Hielke, die al watertrappend zijn hoofd met moeite boven water hield.

„We proberen het nog een keer,” besloot Sietse. „Kijk, de stroming gaat die kant op,” wees hij. „Volgens mij moeten we een beetje met de stroming mee zwemmen en dan weer naar beneden.”

HOOFDSTUK VIII

De gevaarlijke reddingsactie van Hielke en Sietse en Klaas Jan schrijft alles op

Sietse en Hielke waren uitgeput. Toch zwommen ze een meter of tien met de stroom mee en doken toen weer naar beneden.

Sietse zag helemaal niets onder water. Toen kwam hij met zijn handen tegen een been aan. Ik voel iets, dacht hij opgewonden. Met één hand trok hij aan het been en met zijn andere hand kreeg hij een arm te pakken. Toen hij bovenkwam, bleek dat hij de gewonde man gevonden had. „Klasse, Sietse,” vond Hielke en hij hielp zijn broer. Samen zwommen ze naar de Kameleon, waar ze de man met veel krachtsinspanning in de boot tilden. Ze sleepten de man naar het bankje, waar ze hem voorzichtig neerzetten.

Hielke pakte een deken uit het kastje onder de bank en sloeg die om de man heen.

Sietse ging naast het slachtoffer zitten, om te zorgen dat hij niet omviel.

De man maakte een afwezige indruk, maar was gelukkig niet

bewusteloos. Toen begon hij te hoesten en er kwam veel water uit zijn mond. De man keek verward om zich heen en begon te roepen. „Waar is mijn vriendin? Is ze verdronken? Loes, Loes! Waar ben je?” De man stond even op, maar stortte daarna weer neer op de bodem van de boot. Hij hilde onophoudelijk.

Hielke en Sietse hadden medelijden met de man, hij rilde van de kou. Ze sloegen allebei een arm om de man heen. „Jullie moeten mijn vriendin zoeken,” snikte de man. „Nu. Anders verdrinkt ze.”

„Is goed. Gaat u maar op het bankje zitten,” stelde Sietse voor. „En kom rustig weer op adem.”

De tweeling dook weer naar de bodem van het meer. Hielke en Sietse tastten met hun handen overal om zich heen in het troebele water, maar ze voelden niets. Ze kwamen weer boven.

„We zijn vast te laat,” zei Sietse treurig. „Die vrouw is vast ver...”

„Hé, wacht eens,” kwam Hielke ertussen. „Ik voel iets.” Met zijn hand voelde hij een kledingstuk, dat de bloes van Loes bleek te zijn. Snel trokken de twee jongens haar omhoog.

„Word wakker,” riep Sietse tegen haar. Voorzichtig kneep hij

haar in haar wang, maar de vrouw reageerde niet. Haar lichaam was slap.

Sietse zorgde ervoor dat haar hoofd boven water bleef, terwijl hij naar de Kameleon zwom. Hielke ondersteunde de rest van haar lichaam.

„Is ze dood?” fluisterde Hielke zachtjes. Hij voelde zich machteloos.

„Ik weet het niet.”

Toen ze bij de Kameleon waren, voelde Sietse aan haar pols. Opgelucht haalde hij adem. „Ik voel haar pols een klein beetje, maar ze is wel bewusteloos. Dus ik weet niet of dit goed gaat.”

De man voelde zich al een stuk beter. Hij ging op zijn knieën zitten om mee te helpen zijn vriendin aan boord te hijsen.

„O, Loes. Is het goed met je?”

Maar zijn vriendin reageerde niet. Hielke en Sietse legden haar voorzichtig op haar zij in de boot. De man kneep haar neus dicht, hield haar hoofd iets naar achteren en blies met zijn adem lucht in haar mond.

De mond-op-mond-beademing was een succes, want even later kwam de vrouw langzaam bij. Ze zuchtte en maakte een vermoeide indruk.

Sietse keek omhoog. Het regende nog steeds pijpenstelen.

„Alles komt goed, lieve Loes,” stelde de man haar gerust. „Je bent gered door deze twee helden.”

„Gaaf het met u ook goed?” vroeg Sietse, terwijl hij de mouwen van zijn drijfnatte overall uitkneep.

De man knikte. „Ik ben zo geschrokken. Jullie zijn echte helden. Zonder jullie hulp hadden we dit ongeluk echt niet overleefd. Ik zal me even voorstellen. Ik ben Klaas Jan van Erve en dit is mijn vriendin Loes. Wij komen uit Heerenveen en waren een dagje aan het roeien. Toen het noodweer losbrak, probeerden we te gaan schuilen in de bosjes, maar voordat we aan de kant waren, ging het mis. Wat een stelletje idioten waren dat! Ze ramden met hun speedboot zomaar onze roeiboot.”

„Ja, we hebben het gezien,” zei Sietse. „Wij zijn Hielke en Sietse. Wij kwamen toevallig ook uit Heerenveen. We achtervolgden twee dieven. We hadden ze bijna te pakken, totdat...”

„Totdat wij overboord sloegen,” vulde Klaas Jan van Erve aan.

„Ja,” knikte Hielke, „maar we krijgen die twee dieven nog wel te pakken.”

„Wat hebben die twee gedaan?” wilde Loes weten. Ze voelde intussen voorzichtig aan haar pijnlijke ribben.

„Ze hebben de prijzenkast van de voetbalclub leeggeroofd. Alle gouden en zilveren bekens zijn verdwenen. Zelfs een cup met diamanten.”

Klaas Jan verschoot van kleur en keek Loes aan. „Bij Heerenveen? Is dat echt waar? Dan is dat een zaak voor de politie.”

Hielke knikte. „Als het goed is, is de politie van Heerenveen al ingeschakeld. Wij gaan straks ook veldwachter Zwart over de diefstal vertellen, want misschien houden die mannen zich ergens in Lenten schuil.”

„Dat weet je maar nooit met dieven,” zei Loes met een verbeterd gezicht van de pijn. „Misschien zitten ze morgen wel in het buitenland en dan kan Heerenveen fluiten naar de kostbare bekens.”

„Dan moeten ze heel wat jaartjes bekens in het binnen- en buitenland winnen om de prijzenkast weer vol te krijgen,” vermoedde Klaas Jan van Erve. Hij dacht even na en voelde toen in zijn borstzak. „Mijn blocnote en pen zijn helemaal nat geworden. Als ik straks weer droge kleren aanheb en ergens een kladblok mag lenen, wil ik alles over jullie avontuur weten. Wat er gebeurd is en wie er allemaal nog meer bij betrokken waren. En wie jullie familie en vrienden zijn. Alles.”

Sietse werd nieuwsgierig. „Bent u soms een journalist van de krant? En komen we dan weer op de foto?”

Van Erve schoot in de lach. „Nee, hoor. Ik werk niet bij de krant. Maar ik wil wel alles van jullie weten. Dat is belangrijk, want jullie twee zijn echte helden. Jullie hebben onze levens gered.”

De jongens keken elkaar vragend aan.

Klaas Jan drukte zijn vriendin Loes nog dichter tegen zich aan.

Nadat ze de ergste schrik hadden verwerkt, startte Sietse de Kameleon. „We brengen jullie twee voor de zekerheid naar de dokter,” zei hij.

Die keek een kwartier later niet eens vreemd op toen er allemaal natte mensen op de stoep van zijn deur stonden. Dat kwam namelijk wel vaker voor.

„Wilt u deze meneer en mevrouw onderzoeken?” vroeg Hielke.

„Natuurlijk. Kom maar binnen,” zei de dokter.

„Mijn vriendin en ik zijn in het water gevallen en bijna verdronken, maar we werden gered door uw buurjongens,” zei Klaas Jan op weg naar de spreekkamer.

„Tja, die Hielke en Sietse zijn heel speciaal,” vond de dokter.

„Het is niet de eerste keer dat ze nieuwe patiënten voor me

hebben. Ik ben trots op ze, want die twee jongens gaan voor iedereen door het vuur.” De dokter onderzocht het tweetal. Hielke en Sietse zaten intussen gespannen in de wachtkamer. „Misschien hebben ze wel botten gebroken en moeten ze naar het ziekenhuis,” bedacht Hielke.

Maar de dokter stelde hen even later gerust „Ik heb geen ernstig letsel gevonden,” vertelde hij. „Klaas Jan is er nog het beste van afgekomen. Loes heeft helaas vier gekneusde ribben, maar dat moet met rust overgaan.” Hij wendde zich tot de twee slachtoffers. „Doen jullie het de komende dagen daarom maar heel rustig aan.”

„Dank u wel, dokter. Mogen we van u een pen en papier lenen?” vroeg Klaas Jan.

„Uiteraard,” zei de dokter en hij pakte enkele vellen papier van zijn bureau en zocht in zijn laasje naar een pen.

„Ik wil ook uw naam en adres opschrijven.”

„O, spannend,” vond de dokter. „Schrijft u verhalen en kom ik daar nu ook in voor?”

„Nee,” lachte Van Erve. „Ik ben geen journalist en ik ben ook geen schrijver. Maar ik zeg er nu verder niets over. Dat wordt later wel duidelijk.”

Het gezelschap nam even later afscheid van de dokter. Buiten was het weer eindelijk een beetje opgeklaard. De

wolken waren verdwenen en de fletse zon deed zijn best om weer volop te gaan stralen.

Klaas Jan van Erve was erg dankbaar. „Dit vergeet ik nooit meer. Het leek een nachtmerrie te worden voor Loes en mij, maar gelukkig liep alles goed af.” Hij keek vertederd naar zijn vriendin.

Die knuffelde hem.

„Niet te klef, hè,” zei Sietse, die nog niet veel van meisjes wilde weten.

„Ik vraag niet hoe ik jullie kan bedanken,” zei Klaas Jan toen, „want ik heb zelf al een goed idee.” Hij bracht zijn mond dicht bij het oor van Loes en fluisterde haar iets toe.

Loes knikte tevreden. „Dat moet je zeker doen. Dat is hartstikke leuk voor de jongens.”

„Wat is leuk voor ons?” wilde Sietse weten.

Loes glimlachte. „Wacht maar rustig af.”

Hielke stelde voor dat Klaas Jan en Loes meegingen naar hun huis. „Jullie mogen vast wel droge kleren van onze ouders lenen. Als jullie nog langer in die natte kleding blijven rondlopen, weet ik zeker dat jullie ziek worden.”

„Dat zijn wijze woorden,” vond Klaas Jan. „Heel verstandig. Bovendien wil ik jullie ouders ook nog even spreken.”

Moeder Klinkhamer schrok eerst toen ze de deur opendeed,

maar toen Hielke en Sietse het hele verhaal hadden verteld, was ze erg trots op haar twee ondernemende zoons. Uiteraard mochten Klaas Jan en Loes droge kleren van de smid en zijn vrouw lenen. Hielke en Sietse trokken snel een andere overall aan.

Toen ze de kamer in kwamen, werden hun vader en moeder geïnterviewd door Van Erve.

„Volgens mij werk jij wel bij de krant,” vermoedde Sietse.

„Echt niet,” reageerde Klaasjan resoluut. Hij draaide zijn papier met aantekeningen om.

„Waarom wil je dan van alles weten?” vroeg Hielke.

„Op een dag zal het jullie duidelijk worden.” Klaas Jan en zijn vriendin knipoogden naar vader en moeder Klinkhamer, die met een bewonderende blik naar hun zoons keken.

Nadat de twee gasten een kopje thee bij de familie Klinkhamer hadden gedronken en Klaas Jan zijn uitgebreide aantekeningen had opgeborgen, brachten Hielke en Sietse hen met de Kameleon terug naar Heerenveen.

Toen de twee jongens terugkwamen bij het stadion, bleken Alle en de geblesseerde Roel inmiddels al opgehaald te zijn door hun ouders. Louw en Kees waren er nog wel. Ze zaten op de stoep bij de ingang.

„Kom, we gaan naar huis,” wenkte Sietse. „Onderweg

vertellen we jullie wat er allemaal gebeurd is.”

HOOFDSTUK IX

Gerben heeft weer problemen en Sietse wordt een meisje

Op zondagmiddag voeren Hielke en Sietse op het meen „Kijk eens wie we daar hebben,” wees Hielke.

Het was Gerben, die op een praam stond en de tweeling tegemoet kwam. De praam was een platte boot zonder motor, waar vaak dieren of producten van het land mee vervoerd werden. Gerben hield een houten vaarboom vast, die hij steeds in de bodem van het meer stak om zo met de praam vooruit te komen.

„Waarom ben je niet op de brommer?” grapte Sietse.

„Omdat ik met de brommer op het water meteen kopje-onder ga en dit keer wil ik droog blijven,” zei Gerben beslist. Hij had twee koeien bij zich. Die had hij met een touw aan een haak vastgebonden. De boerenknecht van Jellema zuchtte en steunde. „Ik kom bijna geen centimeter met de praam vooruit.”

„Waar moet je naartoe?” vroeg Sietse.

„Deze twee koeien heeft boer Jellema verkocht aan boer Hermans. Ik ben zo druk dat ik zelfs op zondag aan het werk

ben. Met een halfuurtje ben ik er wel.”

„Zullen we je duwen?” stelde Hielke voor. „Dan ben je er binnen tien minuten.”

„Goed idee,” vond Gerben.

Een van de koeien begon ontzettend te loeien. „Dit is Klaartje,” zei Gerben. „Weten jullie nog dat ik over haar poep ben uitgegleden?”

Sietse schoot in de lach. „Dat vergeten we niet gauw. Als ik een slecht humeur heb, denk ik aan jouw prachtige sliding en dan schiet ik vanzelf weer in de lach.”

Gerben pareerde de aanval. „Ik schiet nog steeds in de lach, als ik aan jullie spetterende voetbaloptreden in Heerenveen denk.”

Sietse voer met de Kameleon naar de achterkant van de praam.

Gerben had met een hand de vaarboom vast en met de andere gaf hij Klaartje een vriendschappelijk tikje op haar achterwerk. „Klaartje is best aardig, als ze niet aan de diarree is.”

Op dat moment zette Klaartje haar achterpoten iets uit elkaar en deed haar staart omhoog. Ze produceerde een fraaie vlaai op de bodem van de praam. Gerben schrok zo van Klaartje's actie, dat hij de vaarboom losliet, zijn evenwicht verloor en

achterover in het meer viel. De twee jongens schoten in de lach.

„Nu ben je toch weer nat, Gerben,” merkte Hielke droog op. „En dit keer ligt het echt niet aan je brommer.”

Gerben spartelde wild met zijn armen en graaide daarna de vaarboom, die dreigde weg te drijven, uit het water. Hij klom met hulp van de twee schippers weer op de praam. „Wat een viespeuk is die Klaartje,” momperde Gerben.

„Ach, dat mag je een koe toch niet kwalijk nemen,” vond Sietse. „Misschien vindt ze het moeilijk om afscheid van jou te nemen.”

De twee koeien keken schaapachtig voor zich uit alsof er niets was gebeurd.

Even later duwde de Kameleon Gerbens praam naar boer Hermans.

Onderweg vroeg Gerben aan de tweeling: „Gaan jullie straks nog naar Jonkersveen? Jullie wilden toch die vreemde jongen, die jullie boot wil hebben en daarom Suzanne chanteert, een lesje leren?”

Hielke en Sietse knikten bevestigend.

„Zal ik toch niet de waterpolitie waarschuwen?”

Dat voorstel wuifde Sietse weg. „Volgens mij lukt ons plannetje wel. Bovendien vragen we of Zwart ons in Lenten

opwacht. Dan moet de veldwachter zelf maar bekijken of die rare snoeshaan aan Jonkersveen uitgeleverd wordt.”

Bij de boerderij keek boer Hermans vreemd op, toen Gerben met zijn vracht aan kwam lopen. „Je had de hele afstand toch niet zwemmend in je overall hoeven af te leggen? Je had veel beter met je praam kunnen gaan.”

„Het is de schuld van Klaartje dat ik zo nat ben,” zei Gerben voordat hij weer afdroop.

Een halfuurtje later gingen de schippers van de Kameleon weer terug naar huis.

Na het avondeten zagen ze Suzanne bij het boothuis staan.

„Dag, Suzanne. We gaan die laffe jongen uit Jonkersveen straks aan Zwart uitleveren,” klonk het strijdvaardig uit Sietses mond.

„Knap van jullie,” vond Suzanne, die trots naar de tweeling keek.

De jongens keken naar de kerktoren.

„We hebben nog een kwartier de tijd,” constateerde Hielke. Sietse schoot in de lach. „Mooi. We gaan eerst even naar Kees voor een verkleedpartijtje.”

Hielke snapte er nog steeds niets van. „Hoe wil je die jongen te pakken nemen?”

„Dat vertel ik dadelijk,” zei Sietse.

Even later gingen ze bij de Woudaap aan wal. Daar waren Kees en Louw ook. Snel haalde Kees de verkleedmand van zolder. Sietse bekeek allerlei kledingstukken en attributen en hij trok een gebloemde jurk aan. Ook haalde hij een blonde pruik uit de mand en zette die op zijn hoofd. De andere jongens lagen dubbel van het lachen.

De verklede Sietse ging naast Suzanne staan. „Lijk ik zo een beetje op een meisje?” vroeg hij met een piepstemmetje. „Ja hoor,” meende Hielke. „Je had het tweelingzusje van Suzanne kunnen zijn.”

Sietse legde snel uit wat het plan was. „Ik heb me verkleed als Suzanne. Hielke gaat met me mee in de Kameleon en verstopt zich onder de bank. Op het moment dat die jongen de boot wil overnemen, grijpen we hem. Jullie wachten hier en waarschuwen Zwart. Als we straks terugkomen, kan die knaap meteen de gevangenis in.”

Sietse zette koers naar Jonkersveen. Toen hij in de buurt van de steiger kwam, deed hij de lange haren van de pruik voor zijn gezicht en draaide zich half om. Hij wilde namelijk niet herkend worden.

Bij de steiger stond een stoere jongen te wachten. Hij droeg een pet en een zwarte leren jas. „Zo, ben je daar eindelijk, stomme trut,” schold hij.

Sietse knikte, maar durfde niets terug te zeggen. Ik ben niet zo goed in meisjesstemmen, dacht hij.

Toen de Kameleon bij de steiger was, sprong de jongen in de boot. „Mooi, die boot is nu van mij. Morgen ga je de Kameleon overschilderen met de donkerblauwe verf. Dan herkent niemand die boot meer. Pas daarna ben je van me af.”

„Dat dacht ik niet,” zei Sietse, die op hetzelfde moment zijn pruik aftrok.

De jongen schrok zich wild. „Je bent helemaal geen meisje,” sprak hij verbouwereerd. De jongen wilde Sietse met zijn vuist een stomp verkopen, maar op hetzelfde moment kwam Hielke onder de bank vandaan. Hij had een deken in zijn handen en gooide die over de jongen heen.

Sietse hielp hem. „Geef jezelf maar over,” riep hij. „Je kunt geen kant op. We leveren jou bij veldwachter Zwart af. Die zal wel contact met zijn collega in Jonkersveen opnemen.”

Eerst spartelde de jongen als een vis in ademnood, maar daarna zag hij in dat verder verzet zinloos was. Hij lag op de grond, terwijl de tweeling de deken strak om hem heen hield.

„Oké, ik geef me over,” snikte de jongen, „maar haal die deken van me af.”

„Alleen als je handen op je rug houdt,” zei Hielke

overtuigend.

De jongen knikte met zijn hoofd onder de deken.

Hielke was zo slim om de deken in de breedte op te rollen en om de jongen heen te binden. Sietse zette weer koers naar Lenten en Hielke zat met de gevangene op de bank.

Toen ze terugkwamen, werden ze opgewacht door Suzanne, Kees en Louw. Ook Zwart was inmiddels gewaarschuwd.

„We hebben 'm te pakken, Suzanne,” zei Sietse, terwijl hij nog aan het roer zat. „Je hoeft niet meer bang te zijn.”

„Geweldig,” riep Suzanne opgelucht.

Hielke legde de boot aan en daarna liepen ze naar Zwart.

Die knikte tevreden. „Iemand chanteren, is nog erger dan stelen,” zei hij op strenge toon tegen de jongen. „Jij gaat eerst maar eens de cel in. Ik zal die deken losmaken, zodat jij je pet voor mij kunt afzetten. Weet je wel wie je hier voor je hebt?” „Ik vrees dat u de veldwachter bent.”

Zwart knikte tevreden. „Dat heb je goed gezien. Ik pak de boeien.”

Toen de jongen zijn handen vrij had, zette hij zijn pet af en schudde met zijn hoofd.

Sietses mond viel open van verbazing. Hij zag dat de jongen lang haar had. Snel bond de jongen zijn haren in een staart. Hielke knikte naar zijn broer, alsof hij dezelfde ontdekking

had gedaan. „Heb jij soms een broer?” vroeg hij aan de jongen. De jongen leek namelijk als twee druppels water op Paardenstaart Niet alleen door zijn lange haren, maar ook omdat hij een grote moedervlek op zijn wang had.

„Ja, ik heb een broer die een beetje op me lijkt en twee jaar ouder is dan ik. Maar hij heeft niets met de diefstal van de Kameleon te maken,” verdedigde de jongen hem. „Ik heb het helemaal zelf gedaan.”

Zwart sommeerde de jongen zijn handen achter zijn rug te doen en sloeg hem in de boeien. „Ik zal hem op het bureau verhoren. Het lijkt me duidelijk dat hij de man is achter de diefstal van de Kameleon.”

„En wij vermoeden dat zijn broer met een handlanger achter de diefstal van de bekers van Heerenveen zit,” vertelde Sietse opgewonden. „Deze jongen lijkt precies op Paardenstaart, en hij bekend dat hij een oudere broer heeft.”

„Weetje waar hij is?” wilde Hielke weten.

De jongen schudde zijn hoofd. „En als ik het wist, zou ik het jullie niet vertellen. Ik ga mijn eigen broer toch niet verlinken? Jullie krijgen nooit van mij te horen dat hij in een sch...” De jongen versprak zich bijna, maar hield toen zijn lippen stijf op elkaar.

„Zit jouw broer hier in Lenten op school? Of is hij in

Scheveningen?” vroeg Sietse.

Ook Hielke probeerde woorden te verzinnen die met ‚sch‘ begonnen. „Is hij in een schouwburg? Heeft hij zich verstopt in een schoenenwinkel of in een schatkamer? En wat gaan ze eigenlijk met de bekers doen? Gaan ze die verkopen of worden ze gesmolten?”

De jongen reageerde op geen enkele vraag van de tweeling.

„Ik neem hem mee,” zei Zwart ten slotte en hij draaide tevreden aan een van de punten van zijn snor. „Ik zal hem uitleveren aan mijn collega in Jonkersveen.”

Op maandagmorgen werd aan de ontbijttafel bij de familie Klinkhamer ruzie gemaakt om de krant. Die stond namelijk vol met nieuws over de opzienbarende diefstal van afgelopen zaterdag.

„Paniek in Heerenveen,” las vader Klinkhamer voor.

Volgens de journalist was de politie inmiddels koortsachtig op zoek naar de twee dieven, die nog steeds niet waren opgepakt.

„Gisteravond werd er op het nieuws op tv en op de radio ook nog over gesproken,” vertelde moeder Klinkhamer. „Er werd gezegd dat heel Heerenveen op stelten stond.”

„Echt jammer dat we die dieven niet te pakken kregen,” vond Sietse. Hij hield zijn duim en wijsvinger een klein stukje uit elkaar. „Zo dichtbij waren we zaterdag,” demonstreerde hij.

Hielke en Sietse bladerden daarna snel verder in de krant. „Misschien staan wij er ook in,” verwachtte Hielke. „Dan knip ik het stuk over ons uit.”

„Hé, wat raar,” zei Sietse, toen hij bij de laatste pagina was. „Wij staan helemaal niet in de krant. Dan was Klaas Jan van Erve toch geen verslaggever.”

„Maar waarom wilde hij dan alles van ons weten?” vroeg Hielke zich af. „En hij praatte ook met jullie,” zei hij, terwijl hij zich naar zijn ouders omdraaide.

De smid haalde zijn schouders op. „Ik heb echt geen idee. Jij wel, Jeltje?” Hij gaf zijn vrouw stiekem een knipoog.

„Ik dacht ook dat hij voor een krant werkte,” zei moeder Klinkhamer op onschuldige toon en ze ruimde intussen de tafel af.

Sietse draaide de krant om en zag een advertentie staan van de juwelier uit de stad. Daarnaast stond een advertentie van een kleermaker, die reclame maakte voor fraaie kostuums. Hij zette grote ogen op en stootte zijn broer aan. „Ik weet waar we die twee dieven kunnen vinden!” zei hij tegen Hielke. Hielke bekeek de advertenties en liet ze toen met een verbaasde blik aan zijn vader en moeder zien.

„Waar heb je het over, Sietse?” vroeg moeder Klinkhamer. „Staat in de krant waar die dieven zijn?”

„Nee, dat niet. Denk eens na, Hielke.”

Die wist nog steeds niet wat Sietse bedoelde.

„Weet je nog dat we laatst boer Van Bergen tegenkwamen bij het Paviljoen?” vroeg Sietse.

„Ja, dat was lachen,” herinnerde Hielke zich. „Die had in de stad een nieuw pak gekocht van het geld dat hij kreeg voor een kostbaar briljantje.”

„Precies,” zei Sietse. „En wat was er nog meer aan de hand?”
„Hij had zijn schuur verhuurd.” Nu begon het ook bij Hielke te dagen. „Wacht eens even. De jongen die de Kameleon wilde stelen, had het natuurlijk over een schuur, toen hij zich bijna versprak. En daar in de buurt vond boer Van Bergen dat briljantje!”

Sietse knikte. „Die dieven hebben het waarschijnlijk verloren op weg naar hun schuilplaats, waar nooit iemand komt. In die schuur hebben ze vast gestolen spullen van eerdere inbraken opgeslagen.”

Hielke en Sietse vlogen de deur uit en gingen op weg naar Zwart.

Die liet zich dit keer snel overhalen om met de twee jongens mee te gaan naar boer Van Bergen. De veldwachter nam twee paar boeien mee en ging vol verwachting op het bankje in de Kameleon zitten. Aangezien boer Van Bergen helemaal aan

de rand van het dorp woonde, duurde het een hele poos voordat de Kameleon kon aanleggen.

Boer Van Bergen zwaaide al van grote afstand toen hij het drietal zag aankomen. Hij zag er dit keer normaal uit in zijn blauwe overall. De boer liep op zijn grote klompen over het tuinpad. „Ha, die jongens en meneer Zwart. Komen jullie hier briljanten of andere kostbare steentjes zoeken? Dan hebben jullie pech gehad. Ik heb hier dagenlang met een kromme rug rondgelopen en gezocht, om te zien of er nog meer diamanten waren. Ik heb zelfs gaten gegraven om te zien of er ergens een schat begraven was, maar helaas heb ik geen goudmijntje aangeboord.”

De jongens liepen naar de boer toe.

„We komen hier niet voor een diamant, maar voor twee zakken,” zei Sietse.

Zwart keek boos. „Je moet niet zomaar gaan schelden, ook al zijn het twee dieven.”

„Nee.” Sietse schudde zijn hoofd. „We komen hier voor twee zakken vol kostbare bekens.”

Boer Van Bergen nam een trekje van zijn pijp en keek hen verbaasd aan. „Liggen die hier begraven? Ik weet nergens van.”

„Mogen we een kijkje in uw schuur nemen?” vroeg Zwart.

„Volgens Hielke en Sietse houden zich hier twee dieven schuil. Ik denk dat ze een juwelenhandeltje willen beginnen.”

„In mijn schuur? In die oude bouwval?” Boer Van Bergen pakte de pet zijn hoofd en veegde met zijn rode zakdoek over zijn kale schedel. „Dat is me ook wat... En ik dacht dat die mannen aan brommers sleutelden. Wat een rotzakken.” De boer werd boos en pakte een grote schop, die tegen de muur stond. Hij zwaaide ermee in de lucht. „Ik zal ze krijgen.”

„Ho ho,” gebaarde Zwart, die moest bukken om een klap van de schop te ontwijken. „Dat gaan we anders aanpakken.”

„Hoe dan?” vroeg Sietse.

„Je moet altijd onverwacht toeslaan,” wist Zwart. „Ik ga ze verrassen door de deur heel hard open te duwen. Dan schrikken ze zo, dat ik ze zonder moeite in de boeien kan slaan.”

„Dat wil ik zien,” zei boer Van Bergen verheugd. Hij nam nog snel een trekje van zijn pijp.

Met z'n vieren liepen ze naar de vervallen schuur, die verscholen lag tussen bomen en struiken. Uit het schoorsteentje kwam rook.

Zwart nam een aanloop, rende zo hard hij kon en beukte met zijn logge lichaam tegen de deur. Maar wat Zwart niet had verwacht, was dat de deur gewoon op een kier stond.

Daardoor liep de veldwachter met een vaart de schuur in. Achteraf was dat een groot geluk. Zwart kwam pas tot stilstand na een botsing met de twee dieven. Die schrokken zich lam en vielen door de harde confrontatie met Zwart als een blok op de grond.

„In naam der wet, blijf staan,” beval Zwart, terwijl hij overeind krabbelde. „Ik arresteer jullie.”

„Ze kunnen helemaal niet blijven staan,” zag Sietse. „Want ze liggen uitgeteld op de grond.”

Toen Zwart Paardenstaart en Spijkerbroek in de boeien sloeg, gaven de geschrokken dieven toe dat ze de bekers hadden gestolen. Ze waren van plan geweest het zilver en het goud te smelten en er ringen van te maken. De diamantjes en andere kostbare steentjes wilden ze in de ringen zetten. Gelukkig hadden de tweeling en Zwart dat op tijd weten te verhinderen.

Nadat de veldwachter de twee dieven had ingerekend, onderwierp hij hen aan een uitvoerig verhoor. „Waarom braken jullie op klaarlichte dag in?” vroeg hij.

„Omdat de deuren van het stadion ’s avonds gesloten waren,” antwoordde Spijkerbroek. „We waren niet bang, want we wisten dat er die dag een nieuwe vrouw bij Heerenveen aan het werk ging.”

„Hoe wisten jullie dat?“ wilde de veldwachter weten.

„Van Joop, de portier,“ gaf Paardenstaart toe. „Hij is onze maat. Joop zorgde ervoor dat wij konden vluchten en deed daarna de deur weer snel op slot.“

Bij Sietse ging er een lampje branden. „Vandaar dat die man de deur op slot deed en daarna zo sloom deed met die sleutel.“

„Ik bel dadelijk met de politie in Heerenveen, zodat zij die Joop meteen kunnen oppakken.“ Zwart keek tevreden naar zijn vangst. „Deze twee gasten gooi ik in de cel.“

„Misschien komt u wel op tv, omdat u de bekerdieven gearresteerd hebt,“ bedacht Sietse.

„De cameraploeg is van harte welkom. Het komt goed uit, want ik ben vorige week nog naar de kapper geweest,“ glimlachte Zwart. „Ik zou best een keer in beeld willen komen.“

De volgende morgen vroegen Hielke en Sietse of hun ouders nog naar de tv hadden gekeken.

„Ja, we hebben het nieuws gezien,“ vertelde moeder Klinkhamer.

„Is Zwart nog in beeld geweest?“ vroeg Sietse nieuwsgierig.

„Hij wilde zo graag op tv komen.“

„Dat was wel de bedoeling,“ vertelde hun vader. „Maar er

bleek iets mis te zijn gegaan met het opnemen van het filmpje. Daarom konden ze er helaas geen beelden van uitzenden.”

„Arme Zwart,” vond de tweeling.

Op dat moment werd er aangebeld. Het was postbode Sjoerd Bonnema, die naar een brief staarde alsof er Chinese tekens op stonden.

Hielke en Sietse, die de voordeur voor de postbode hadden opengedaan, waren verbaasd dat hij de brief persoonlijk afgaf.

„Je kunt brieven ook gewoon door de gleuf van de brievenbus stoppen, hoor,” legde Sietse uit. „Waarom bel je eigenlijk aan?”

Sjoerd Bonnema keek hem verbaasd aan. „Ik word gek. Ik snap er echt geen suikerbiet meer van.”

„Wat is er met jou aan de hand?” wilde Hielke weten.

„Kijk dan,” zei Sjoerd Bonnema, die nog steeds erg opgewonden was. Hij liet de achterkant van de envelop zien.

„Hier staat: Afzender Heerenveen. Jullie hebben toch met die instuif meegedaan? Gerben vertelde mij dat hij zich helemaal suf heeft gelachen, omdat jullie nog geen deuk in een pakje boter konden schoppen. En toch krijgen jullie nu een brief van Heerenveen. Jullie mogen daar toch niet gaan voetballen? Dat moet een vergissing zijn.”

Hielke en Sietse keken elkaar aan.

„Ik heb geen idee,” zei Sietse. Hij nam de envelop aan en maakte hem open.

Ook Hielke was heel nieuwsgierig. „Geef hier die brief. Ik lees ’m wel voor.” Hij pakte de brief uit de envelop en las de eerste zinnen in zichzelf. „Niet te geloven,” zei hij opgewonden en hij zwaaide trots met de brief.

Sietse zuchtte. „Ik ga echt niet bij Heerenveen voetballen, hoor.”

„Dat hoeft gelukkig ook niet,” vertelde Hielke. „We zijn uitgenodigd om volgende week woensdag naar het oefenduel van Heerenveen te komen, als ze tegen de kampioen van Spanje spelen.”

„Maar hoe kan dat nou?” vroeg Sietse. „Het stadion was toch al uitverkocht?”

„Ik snap er ook niets van. Pap en mam zijn ook uitgenodigd,” zei Hielke. „Laten we er maar naartoe gaan. Het lijkt me wel leuk om een keer in een vol voetbalstadion te zijn. We moeten er om zeven uur ’s avonds zijn.”

„Dan gaan we met de Kameleon,” stelde Sietse voor. „We kunnen met onze boot bijna tot aan het stadion komen.”

HOOFDSTUK X

De Kameleon is weer verdwenen en de helden krijgen een grote verrassing

Het stadion zal vanavond op zijn kop staan, stond in de krant te lezen op de dag dat Heerenveen tegen de Spaanse kampioen moest voetballen.

Aan het einde van de middag voelden de twee jongens zich niet op hun gemak. Ze stonden voor de spiegel en friemelden onwennig aan hun kleren. Van hun moeder moesten ze hun mooiste kleding aan op deze speciale dag.

„Waarom mogen we onze overall niet aan?” vroeg Sietse op zeurderige toon.

Hun moeder zuchtte en trok intussen de blouse van Sietse recht. „Snap je dat echt niet? We zijn uitgenodigd door Heerenveen en als je ergens voor uitgenodigd bent, moet je netjes voor de dag komen.”

„Oké dan.” Hielke strikte de veters van zijn glimmende, zwarte schoenen. „Ik ben er helemaal klaar voor,” jekte hij een beetje.

„We hebben niets meer van Alle en Roel gehoord,” zei

Sietse. „Ik ben zo benieuwd of hun opa beter is.”

„En of ze bij Heerenveen gaan spelen,” vulde Hielke aan. Eindelijk waren de schippers van de Kameleon zover dat ze hun zorgen aan de kant zetten en zich verheugden op deze speciale avond, maar de vrolijkheid maakte al snel plaats voor groot verdriet. Toen Hielke en Sietse met hun ouders bij het boothuis kwamen, zagen ze dat hun boot weer weg was.

„Niet weer, hè!” riep Sietse uit. „Vreselijk. Wie heeft ons dat nu weer geflikt? De Kameleon is voor de tweede keer gestolen!”

Hielke dacht diep na. „Ik weet zeker dat Suzanne het dit keer niet gedaan heeft.”

„Maar wie dan wel?” Sietse tuurde als een ervaren zeerot in de verte, maar er was helaas geen spoor van de Kameleon te bekennen.

„Laat je humeur nu niet verpesten, vat het maar niet te zwaar op,” relativeerde de smid de tweede diefstal. „Misschien komen we de Kameleon straks zomaar weer tegen.”

„Ja ja, dat zal wel,” bitste Sietse vol ongeloof. „Straks vaart onze boot in het stadion rond, nou goed? Ik ga niet meer mee, ik heb er echt geen zin meer in. Bovendien kunnen we helemaal niet naar het stadion van Heerenveen nu onze boot weer is gestolen. We hebben geen vervoer.”

In de verte klonk onophoudelijk getoeter van een auto.

„Welke maffe chauffeur maakt er zo veel lawaai?” bromde Hielke.

„Laten we maar eens gaan kijken,” stelde hun moeder voor.

„Volgens mij staat die auto dicht bij onze voordeur.” Ze knipoogde naar haar man, zonder dat de tweeling het zag.

Het gezelschap liep via een paadje en de achtertuin naar de voorkant van het huis, dat aan de Dorpsstraat lag. De twee jongens keken hun ogen uit.

„Een taxi?” zei Sietse verbaasd. „Wat een grote. Is die er speciaal voor ons?”

„Ik denk het wel,” zei de dorpssmid, die quasi-nonchalant naar de limousine keek.

De chauffeur stapte uit. Hij droeg een zwart pak en witte gladde handschoenen. Hij hield op deftige wijze het achterportier open. „Ik ben hier in opdracht van Heerenveen. De familie Klinkhamer mag instappen.” Hielke en Sietse twijfelden even.

„Waar hebben we dit aan te danken? En onze Kameleon dan?” vroeg Sietse op zielige toon. „We moeten onze boot terugvinden.”

„Neem nou maar van mij aan dat alles goed komt.” Moeder Klinkhamer sloeg troostend haar armen om haar tweeling

heen. „Desnoods sturen we Zwart straks nog op pad.”

De twee jongens stapten in de royale auto. Ook voor hun ouders was nog plek zat. De brede achterbanken waren met zwart leer bekleed. De tweeling wipte met hun achterwerk op de zachte bekleding en schoot toen in de lach.

Vader Klinkhamer plaagde zijn zonen een beetje. „Dat zit toch perfect. Veel beter dan het harde bankje van de Kameleon.”

„Maar deze taxi gaat vast niet zo hard als onze boot,” bracht de tegensputterende Hielke ertegenin.

„Op naar Heerenveen. Het feest kan beginnen,” zei de chauffeur vrolijk.

De tweeling keek elkaar ongelovig aan.

Al na een kwartier arriveerde de limousine bij het stadion van Heerenveen.

„Niet te geloven.” Sietse wees naar de rode fluwelen loper die was uitgelegd. „We worden als echte filmsterren ontvangen. Maar waarom eigenlijk?” Hij wreef voor de zekerheid met zijn hand door zijn blonde haardos. Voor hij verder liep, keek hij in de buitenspiegel van de auto en constateerde tevreden dat zijn haren goed zaten.

Hun vader en moeder straalden ook. „Jullie worden vanavond verwend.”

„Maar waarom dan?” vroeg Hielke. „We gaan toch alleen naar een vriendschappelijke wedstrijd kijken?”

Voor de ingang van het stadion wachtten de burgemeester en de voorzitter van Heerenveen op de familie Klinkhamer. Er waren fotografen die zich verdrongen om foto's van de twee helden te maken.

De burgemeester, die een zilveren ambtsketen om zijn hals droeg, schudde als eerste de handen van de tweeling. „Het is me een waar genoegen om nader kennis met jullie te mogen maken. Ik ben erg trots en zal jullie dadelijk officieel via de microfoon gaan toespreken.”

„Leuk. Dank u wel,” zei Hielke bescheiden. „Maar waar gaat het over?”

„Ik zal jullie niet langer in spanning houden,” zei de voorzitter. „Jullie hebben vorige week het leven van mijn broer Klaas Jan en zijn vriendin Loes gered. Mijn broer bedacht een plannetje om jullie, en iedereen die jullie dierbaar is, op speciale wijze in het zonnetje te zetten. Daarna kreeg ik van de politie ook nog te horen dat jullie de diefstal van onze bekers hebben opgelost. Vanavond gaan we daarom een dubbel feestje bouwen.”

„Maar we hebben er helemaal niet zo veel zin in,” gaf Sietse toe. „Onze boot is namelijk gestolen.”

De voorzitter stelde de tweeling op hun gemak. „Dat probleem lossen wij op.”

Vol verwachting liepen de jongens met hun ouders het stadion in. Hun vader en moeder mochten plaatsnemen op de houten eretribune.

Sietse viel bijna om van verbazing. „Kijk eens wie daar allemaal zijn!”

Op de tribune zaten Alle en Roel, samen met hun vader en moeder, en verder Kees, Louw, Gerben, de dokter en Suzanne. Ook Klaas Jan en Loes zaten op de houten banken.

„Dat heeft mijn broer allemaal geregeld,” gaf de voorzitter toe. „Hij is geen journalist, maar hij wilde alles opschrijven om niemand van jullie vrienden te vergeten. Het stadion was uitverkocht, maar we houden altijd kaartjes achter de hand voor speciale gasten. Vandaar.”

Hielke en Sietse liepen langs Alle en Roel. „Hoe gaat het met jullie?”

Alle hield zijn klompen met de initialen A. L. in de lucht. „Goed. Deze geef ik aan Heerenveen.”

Roel zwaaide trots met een brief. „We mogen allebei het volgende seizoen bij Heerenveen gaan voetballen. Ik ben vorige week bij de dokter geweest. Gelukkig gaat het met mijn enkel ook de goede kant op. En dankzij jullie zijn we

uitgenodigd om de wedstrijd van Heerenveen te komen bekijken. Hartstikke bedankt.”

„Hoe gaat het met jullie opa?” wilde Hielke weten.

Alle en Roel staken alle twee hun duim omhoog. „Opa Nop is vandaag uit het ziekenhuis gekomen. Hij wordt weer helemaal de oude.”

Suzanne stond op toen Sietse en Hielke langs haar liepen. „Ik heb een baantje voor de zaterdag,” zei ze blij. „Ik ga bij kruidenier Zijlstra werken. Het eerste geld dat ik verdien, geef ik aan de mevrouw van die winkel in Jonkersveen. Alles is goed afgelopen.”

„Super,” zei Sietse.

„Ik hoop niet dat jullie de aftrap moeten verrichten,” plaagde Gerben. „Want dan ligt het hele stadion in een deuk.”

Klaas Jan en zijn vriendin Loes gaven de tweeling een knipoog. „Bedankt, helden,” zei Loes.

„Jullie ook bedankt,” zei Sietse. „Wat een verrassing. Ik weet alleen niet wat ons allemaal nog te wachten staat.”

De burgemeester en de voorzitter liepen met de tweeling naar de middenstip van het hoofdveld. Hielke en Sietse konden wel tegen Gerben's grap en keken hun ogen uit.

„Wat mooi, zo'n vol stadion,” zei Sietse met glinsterende ogen, „Kun jij je voorstellen dat Alle en Roel hier over een

jaar of zes hun thuiswedstrijden gaan spelen? Echt leuk voor ze.”

De tienduizenden toeschouwers kwamen overeind en overlaadden de twee jongens met een staande ovatie. Die duurde minutenlang. Sietse en Hielke zwaaiden tot ze er bijna lamme armen van kregen.

De burgemeester had speciaal voor Hielke en Sietse medailles laten maken. Hij pakte de microfoon, tikte ertegen, haalde zijn schouders op en schoof vervolgens een knopje op de microfoon omhoog. „Als burgemeester van Heerenveen ben ik bijzonder trots op het feit dat er in Friesland nog steeds echte helden wonen.” De burgemeester hield zijn mond nog dicht bij de microfoon. „Met gevaar voor eigen leven hebben ze twee mensen van een wisse dood gered. Ik wil er niet aan denken wat er allemaal gebeurd zou zijn als deze jonge knapen geen reddingsactie op touw hadden gezet. Bovendien kunnen we met onze pronkkamer weer echt pronken, want alle bekers, inclusief de supercup met die prachtige diamanten, zijn weer terug waar ze horen, namelijk bij ons in Heerenveen.”

Het voltallige publiek begon hierna hartstochtelijk te juichen. Tijdens de uitreiking van de medailles kwam de fanfare het stadion in. De muzikanten droegen allemaal dezelfde blauwe

pakken en speelden het Friese volkslied. Het hele stadion ging staan en zong het lied uit volle borst mee.

Vervolgens voerde de voorzitter van Heerenveen het woord.

„Ik loop al heel wat jaartjes mee,” begon hij zijn toespraak, „maar zoiets heb ik nog nooit meegemaakt. Deze jonge helden hebben de levens van mijn broer en schoonzus gered en bovendien een diefstal op moedige wijze opgelost. Hielke en Sietse worden lid van onze vereniging.”

De tweeling keek elkaar stomverbaasd aan.

„Die voorzitter maakt een vergissing. We kunnen helemaal niet goed voetballen,” fluisterde Sietse tegen zijn verbouwereerde broer.

„Vertel mij wat,” antwoordde Hielke, die zich steeds onzekerder begon te voelen.

Maar al gauw werd duidelijk waar de voorzitter op doelde.

„Hielke en Sietse Klinkhamer worden namelijk erelid van onze club,” zei hij met enige stemverheffing.

Sietse en Hielke glunderden en genoten van alle aandacht.

De voorzitter vervolgde de toespraak op serieuze toon.

„Helaas bespeur ik ook wat verdriet.” Hij keek met een meewarige blik naar de twee schippers. „Ons heeft namelijk het vervelende bericht bereikt dat hun boot de Kameleon gestolen is.”

„Aaah,” klonk uit duizenden kelen tegelijk.

Sietse en Hielke voelden zich heel raar en hadden moeite hun tranen binnenboord te houden.

De voorzitter stak zijn wijsvinger op. „Maar er is geen enkele reden om op deze heuglijke en historische dag te gaan treuren, want wij hebben de Kameleon, na overleg met de ouders van Hielke en Sietse, slechts tijdelijk geleend. We zullen ervoor zorgen dat de Kameleon vandaag weer op de juiste plek terugkeert.”

Hielke en Sietse keken elkaar wazig aan. Waar heeft die man het toch over? dacht Sietse. Wat een onzin kraamt hij uit.

Maar al gauw snapten de jongens wat er aan de hand was. Een kleine vrachtauto met een oplegger reed het hoofdveld op.

Op de oplegger stond de Kameleon, stevig met touwen aan de zijkanten vastgebonden.

„Onze boot,” juichte Sietse enthousiast. En hij gaf zijn broer spontaan een smakzoen op zijn wang.

„Bah. Viezerd. Hou daar onmiddellijk mee op.” Hielke trok een vies gezicht en veegde met zijn mouw zijn wang droog.

„We hadden namelijk een goed plan,” gaf de voorzitter volmondig toe. „We wilden de twee helden een ereronde door het stadion aanbieden en we waren daarbij van mening dat de Kameleon uiteraard niet mocht ontbreken. Maar om

nu voor één ererondje een hele gracht rondom ons veld te graven en die met water te vullen, vonden wij toch een beetje te gortig. Daarom hebben wij voor deze oplossing gekozen.” De toeschouwers moesten lachen om de humoristische toespraak van de voorzitter. De twee jongens klommen op de oplegger van de vrachtauto en vervolgens in de Kameleon. De vrachtwagen reed heel langzaam. De jongens zwaaiden tijdens de ereronde uitbundig naar de enthousiaste menigte. De fanfare speelde intussen nog een feestelijk lied. Na de ereronde klommen de jongens van de boot af, en reed de vrachtwagen met de Kameleon het stadion uit, in de richting van hun boothuis in Lenten. De voorzitter had nog een laatste verrassing. „Hielke en Sietse mogen de aftrap verrichten van het vriendschappelijke duel.” De teams van Heerenveen en de Spaanse kampioensclub kwamen het veld op, samen met het arbitrale trio. Na de toss stelden beide teams zich op. Hielke en Sietse mochten aftrappen. Toen de scheidsrechter floot, schopte Hielke de bal heel houterig met de punt van zijn schoen zo hard mogelijk op de helft van de Spanjaarden. Sietse mocht van de buitenlandse verdedigers alleen op hun doelman afgaan. Op de rand van het zestienmetergebied had hij een prachtig schot in gedachten, maar op het beslissende moment maaide hij

volledig over de bal heen. Het was voor het eerst in de geschiedenis van Heerenveen dat twee zulke slechte voetballers toch een daverend applaus kregen.

Over de schrijver

Fred Diks voelde zich enorm vereerd toen uitgeverij Kluitman hem op een dag belde met de vraag of hij boeken voor een nieuwe Kameleon-serie voor jonge lezers wilde gaan schrijven. Fred ging eerst een dag naar Friesland. Daar bezocht hij het Kameleondorp in Terherne. Toen hij met Gerben Zonderland over de Friese meren voer, wist hij het zeker. Hij ging meteen aan de slag en schreef vier nieuwe Kameleon junior-boeken bestemd voor kinderen vanaf 7 jaar. De boeken waren een groot succes en daarom heeft Fred nu ook ‚De Kameleon scoort!’ geschreven voor kinderen vanaf 10 jaar. En wie weet komen er nog meer!

Fred Diks (1955) woont in Hengelo, Gelderland. In het dagelijks leven is hij onderwijzer, maar daarnaast heeft hij meer dan 25 jaar diverse voetbalteams in Oost-Nederland getraind. Verder gaat hij elk weekend voor dagblad De Gelderlander op pad. Hij bezoekt dan voetbalwedstrijden en maakt een verslag voor in de krant. Ook houdt hij regelmatig interviews met voetballers. Fred Diks is de apetrotse vader van vier kinderen en de opa van Dejua en Yehdu.

De eerste boeken die Fred Diks schreef voor uitgeverij Kluitman, gingen over Koen Kampioen. Fred is al zijn hele

leven dol op voetbal. Hij heeft veel jeugdteams getraind en toen zijn zoon Alle nog bij voetbalclub Pax speelde, ging Fred vaak naar hem kijken. Alle beleefde veel avonturen, die Fred voor een deel verwerkte in zijn boeken over Koen Kampioen.

In de Klavertjes Drie-serie zijn intussen al heel wat boeken over Koen Kampioen verschenen.

De kinderen uit Hengelo kozen Koen Kampioen in 2004 uit tot hun favoriete kinderboek. Koen Kampioen werd zelfs zo beroemd dat het Achterhoeks Bureau voor Toerisme in Hengelo Gelderland een pad naar hem heeft genoemd: het Koen Kampioen-pad.

Net als de Koen Kampioen-serie gaat ook ‚Het Alles-boek over Voetbal’ over Freds favoriete sport.

Allerlei grappige voorvallen die Fred op school als onderwijzer meemaakt, verwerkt hij in zijn serie ‚De klas van Meester Bas’. Hij geeft les op Daltonbasisschool De Leer in Hengelo.

Naast voetbal en het schrijven van kinderboeken heeft Fred Diks nog vele andere hobby’s. Op vakantie gaan naar Frankrijk of Spanje met zijn hele gezin, vindt hij het allerleukste wat er bestaat. Verder is hij graag de oppas van Dejua en Yehdu, gaat hij elke zaterdagmorgen met zijn

dochter Aukje hardlopen, kijkt hij graag naar actiefilms en gaat hij graag uit eten.

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit! (1969)
29. De Kameleon treft doel! (1970)
30. Volle kracht, Kameleon! (1970)
31. Met de Kameleon op avontuur (1971)
32. De Kameleon maakt schoon schip (1971)
33. De Kameleon knapt het op! (1972)
34. Met de Kameleon vooruit (1972)
35. De Kameleon steekt van wal (1973)
36. De Kameleon doet een goede vangst! (1973)
37. De vlag in top voor de Kameleon (1974)
38. De Kameleon in de storm (1974)
39. Alle hens aan dek, Kameleon! (1975)
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden (1975)
41. Op reis met de Kameleon! (1976)
42. De Kameleon heeft succes (1976)
43. De Kameleon vaart voorop! (1977)
44. Lang leve de Kameleon! (1977)

45. De Kameleon helpt altijd! (1978)
46. De Kameleon ruikt onraad (1978)
47. De Kameleon geeft vol gas (1979)
48. De Kameleon maakt plezier (1979)
49. De Kameleon ligt op de loer (1980)
50. De Kameleon in het goud (1980)
51. De Kameleon houdt stand! (1981)
52. De Kameleon vaart door (1981)
53. De Kameleon gooit het roer om (1982)
54. Recht door zee, Kameleon (1982)
55. De Kameleon op dreef (1983)
56. De Kameleon in woelig water (1984)
57. Met de Kameleon voor de wind (1985)
58. De Kameleon heeft goed nieuws (1988)
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij (1989)
60. De Kameleon maakt het helemaal (1991)
61. De Kameleon slaat alarm (1992, door P. de Roos)
62. De Kameleon stuurloos (1995, door P. de Roos)
63. De Kameleon op jacht (1998, door P. de Roos)
64. De Kameleon scoort! (2006, door Fred Diks)
65. Zet 'm op, Kameleon! (2008, door Fred Diks)
66. De Kameleon lost het op (2009, door Fred Diks)